ਅਸਲੀ ਤੇ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਰੰਗੀਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਮੇਤ ੧੪੦ ਬੈਂਤਾ ਵਾਲਾ

ਕ੍ਰਿਤ ਕਵੀ

ਪੂਰਨ ਭਗਤ

ਮੀਆਂ ਕਾਦਰਯਾਰ

ਕਾਦਰਯਾਰ ਲੇ ਚਲਿਆ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਹੁਸਨ ਦੀ ਉਂਗਲੀ ਲਾਇਕੇ ਜੀ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੁਸਤਕ ਭੰਡਾਰ
ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਮੁਲ 3.00

ਅਸਲੀ ਤੇ ਪੂਰਾ ਕਿੱਸਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ--ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਦਰਯਾਰ

ਅਲਫ ਆਖ ਸੁਣਾ ਖੁਦਾ ਤਾਂਈਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਧਿਆਂਵਦੇ ਨੇ
ਲੌਹ ਕਲਮ ਤੇ ਜਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਤਾਰੇ ਚੰਦਸੂਰਜ ਭੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਵੇਲੇ ਸਭੇ ਰਬ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਮਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਪਹਿਲੀ ਸਿਹਰਫੀ

ਅਲਫ ਆਸਖੀ ਸਿਆਲਕੋਟ ਅੰਦਰ ਪੂਰਨ ਪੁਤ ਸਲਵਾਨਦੇ ਜਾਇਆ ਏ
ਜਦੋਂ ਜੰਮਿਆ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਸਦਿਆ ਪੰਡਤਾਂ ਬੇਡ ਬੁਲਾਇਆ ਏ
ਬਾਰਾਂ ਵਰੇ ਨਾ ਰਾਜਿਆ ਮੂੰਹ ਲਗੀ ਦੇਖ ਪੰਡਤਾਂ ਇਹ ਫੁਰਮਾਇਆ ਏ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨਭਗਤ ਤਾਂਈਂ ਉਸੇ ਵਕਤਭੋਰੇ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਏ
ਬੇ-ਬੇਦ ਜਿਵੇਂ ਰਬ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਤਿਵੇਂ ਪੰਡਤਾਂ ਖੋਹਲ ਸੁਣਾ ਦਿਤਾ
ਪੂਰਨ ਇਕ ਹਨੇਰਿਓਂ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਦੂਜੀ ਕੋਠੜੀ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿਤਾ
ਸਣੇ ਗੋਲੀਆਂ ਬਦੀਆਂ ਦਾਈਆਂ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਖਰਚ ਪਾ ਦਿਤਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨਭਗਤ ਤਾਂਈਂ ਬਾਪ ਜੰਮਦਿਆਂਕੈਦ ਕਰਵਾ ਦਿਤੇ
ਤੇ-ਤਾਬਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸਤਾਦ ਹੋਏ ਹੁਨਰ ਵਿਦਿਆ ਅਕਲ ਸਖਾਵਣੇ ਨੂੰ
ਛੇਵਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਜਦ ਪੂਰਨਭਗਤ ਹੋਯਾ ਪਾਂਧੇ ਪੋਥੀਆਂਦੇਣ ਪੜਾਵਣੇਨੂੰ
ਤੀਰਦਾਜਾਂ ਨੇ ਹਥ ਕਮਾਣ ਦਿਤੀ ਦਸਨ ਤਰਕਸ਼ਾਂ ਤੀਰ ਚਲਾਵਣੇ ਨੂੰ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਵਾਨ ਜਾਂ ਹੋਯਾ ਪੂਰਨ ਦਮਦਮ ਲੋਚੇ ਬਹਾਰ ਆਵਣੇ ਨੂੰ
ਸੇ-ਸਾਬਤੀ ਵਿਦਿਆ ਸਿਖਾਕੇ ਜੀ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਗੁਜਰੇ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਯਾ
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਰਾਜੇ ਸਲਵਾਨ ਤਾਂਈਂਰਖ ਪੈਂਤੜਾ ਮਿਲਨ ਤਿਆਰ ਹੋਯਾ
ਚੜੀ ਹਿਰਸ ਸਲਵਾਨ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਚੁਕ ਅੱਡੀਆਂ ਪਬਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਹੋਯਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕੂਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਚੜੀ ਹਿਰਸ ਤੇ ਮਸਤ ਸੰਸਾਰ ਹੋਯਾ
ਜੀਮ-ਜਾਏ ਰਾਜ ਸਲਵਾਨ ਆਂਦੀ ਇਕ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੋਰਵਿਆਹ ਕੇ ਜੀ
ਕਦਾ ਪਿੰਡ ਚਮਿਆਰੀ ਤੇ ਨਾਂ ਲੂਣਾ ਘਰ ਆਈ ਸੀ ਈਨ ਮਨਾਇਕੇ ਜੀ
ਦਿਸੇ ਸੂਰਤ ਚੰਦ ਮਹਿਤਾਬ ਜੇਹੀ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੀ ਸੀ ਜੇਵਰ ਲਾਇਕੇ ਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕੀ ਆਖ ਸੁਣਵਾਸਾਂ ਮੈਂ ਪੰਛੀਡਿਗ ਪੇਸੀਓ ਗਸ਼ਖਾਇਕੇ ਜੀ

ਹੇ-ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਸਭ ਪਹਿਨਕੇਜੀ ਪੂਰਨਨਾਲ ਮਹੂਰਤਾਂਬਾਹਰ ਆਯਾ
ਲਿਆ ਕਢਤਬੇਲਿਓਂ ਭੌਰ ਤਾਜੀ ਨਿਗਾ ਰਖਕੇ ਵਿਚ ਬਜਾਰ ਆਯਾ
ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਹੋਈਰਾਣੀਇੱਛਰਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇਣ ਵਧਾਈ ਸੰਸਾਰ ਆਯਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਜ਼ਾਰਕੇ ਬਰਸਬਾਰਾਂ ਪੂਰਨਰਾਜਿਆਂਦੇਦਰਬਾਰ ਆਯਾ
ਖੇ-ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਰਾਜੇਸਲਵਾਨਤਾਈਂ ਪੂਰਨਭਗਤਸਲਾਮਜਾਂਆਨ ਕੀਤਾ
ਖੁਸ਼ੀਨਾਲ ਨਾਮੇਉਂਦੇਵਿਚ ਜਾਮੇ ਰਊਆਂ ਮਨਸੀਆਂ ਪੁੰਨਦਾਨ ਕੀਤਾ
ਪੂਰਨ ਫਿਰਕਚਹਿਗੇਦੇਬੈਠਕੇਜੀਲੋਕਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਲ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੂਰਤ ਜਾਇ ਝੱਲੀ ਬੈਠ ਸਾਏ ਦੇਹੇਠ ਦੀਵਾਨ ਕੀਤਾ
ਦਾਲ-ਦਸਦਾ ਪੁਛਦਾਲਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਸਲਵਾਨ ਰਾਜਾ ਉਥੇ ਗੱਜਕੇ ਜੀ
ਪੂਰਨਭਗਤ ਦਾ ਢੂਢਣਾਬਾਓਂਕੋਈਜਿਥੇ ਢਲ ਢੁਕਾਂਦਿਨਅਜਦੇ ਜੀ
ਮੈਨੂੰ ਸੁਖਦਿਆਂ ਰਬ ਨੇ ਲਾਲ ਦਿਤਾ ਖੁਸ਼ੀ ਲਵਾਂ ਅਖੀਂ ਰਜਕੇ ਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨਭਗਤ ਅਗੋਂਸੁਖਨ ਕਹਿੰਦਾ ਗਜਗਜਕੇ ਜੀ
ਜਾਲ-ਜਬਾ ਸੰਗਦਾਬਾਪ ਕੋਲੋਂਕਹਿੰਦਾ ਬਾਬਲਾਪੁਤ ਵਿਆਹ ਨਾਹੀਂ
ਜੇਹੜੇ ਸ਼ੌਕਲਈ ਲੋਕਵਿਆਹ ਕਰਦੇਅਜੇ ਮੇਰੇਮਨ ਉਹ ਚਾਹ ਨਾਹੀਂ
ਮੇਰਾ ਭੌਰਸੈਲਾਨੀ ਹੈਨਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਬੰਨ ਬਾਬਲਾਏਡੀਆਂਪਾ ਨਾਹੀਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖਪੂਰਨਬਾਪ ਤਾਈਂਮੈਥੋਂ ਰਬਦਾ ਨਾਮ ਭੁਲਾ ਨਾਹੀਂ
ਰੇ-ਰੰਗਤਗੱਜਰਹੋਇਆ ਸੁਨਕੇਪੂਰਨਭਗਤਵਲੋਂਸਲਵਾਨਭੁਲਾਨਾਹੀ
ਕੋਲੋਂਉਠ ਵਜ਼ੀਰਨੇਅਰਜ਼ਕੀਤੀ ਅਜਇਹਕੀਰਜਿਆਂਜਾਣਦਾ ਨਾਹੀਂ
ਜਦੋਂ ਹੋਗੇਜਵਾਨ ਤੇ ਕਰਸਆਪੇ ਤੈਨੂੰ ਬਾਹਰਾ ਫਿਕਰ ਜਹਾਨਦਾ ਈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਵਜ਼ੀਰਦੇਲਗ ਆਖੇ ਰਾਜਾਫੇਰ ਖੁਸ਼ੀਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਈ
ਜ਼ੇ-ਜ਼ਬਾਨ ਥੀਂਰਾਜੇਨੇ ਹੁਕਮਦਿਤਾ ਘਰ ਜਾਸਲਾਮ ਕਰ ਮਾਈਆਂ ਨੂੰ
ਏਸੇ ਹਿਤਸਨੂੰਧੌਲਰੀ ਪਾਲਿਆ ਮੈਂਮੂੰਹ ਮੋੜਨ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਆਈਆਂ ਨੂੰ
ਪੂਰਨਉਠਿਆਬਾਪਦਾ ਹੁਕਮਲੈਕੇਅਗੋਂਲਾਉਂਦਾਲਾਗੀਆਂਨਾਈਆਂਨੂੰ
ਕਾਦਰਯਾਰਕੀਹੁਸਨਦੀਸਿਫਤ ਕਰੀਏ ਰੰਨਾਂਦੇਖਭੁਲਾਂਦੀਆਂਸਾਈਆਂਨੂੰ
ਸੀਨ-ਸਖੀਸੀ ਹੱਥਦਾਬਹੁਤਸਾਰਾ ਸੁਚਾਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂਦਾ ਸੋਹਣਾ ਜਤੀ ਨਲਾ
ਨਕ ਵਿਚ ਬੁਲਾਕੇ ਸੁਹਾਉਂਦਾਸੂਕੰਨੀ ਚਮਕਦੇਲਾਲ ਜ਼ਮੁਰਦ ਵਲਾ

ਮਥੇਵਿਚ ਮੁਰਿਸ਼ਮਮਹਿਤਾਬ ਜੇਹੀਓਹਦੇਨੈਨ ਸਾਂਈ ਸਮਾਂਦਾਨ ਬਾਲੇ
ਕਾਦਰਯਾਰਕੈਂਠਾ ਗਲ ਹੀਰਿਆਂਦਾ ਹੱਥ ਕੰਗਨਾਂ ਬਾਹ ਭੁਲਾਰ ਚਲੇ
ਸੌਨ-ਸ਼ਹਿਰ ਆਯਾ ਘਰਮਾਪਿਆਂਦੇਪੂਰਨਪੁਛਦਾਨੌਕਰਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ
ਜਿਸ ਜੰਮਿਆਂਓਸਨੂੰ ਮਾਣ ਵੱਡਾ ਮੱਥਾਟੇਕ ਲਵਾਂ ਅੱਵਲ ਮਾਤਰਾਂ ਨੂੰ
ਰਾਣੀਲੂਣਾਂ ਦੇਮਹਿਲ ਰਵਾਂਹੋਇਆਪੁਤ੍ਰਜਾ ਵੜਿਆ ਅੰਦ੍ਰ ਖਾਤਰਾਂ ਨੂੰ
ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਬਹਾਲਕੇ ਨਫਰ ਪਿਛੇ ਪੌੜੀ ਚੜਿਆ ਸੀ ਦੇ ਮਸਾਤਰਾਂ ਨੂੰ
ਸੁਆਦ ਸੂਰਤਵੀ ਤਾਂਬਨਾਗਈਝੱਲੀਲੂਣਾਪੂਰਨਕੋਵੇਖਕੇਤੁਰਤ ਮੁਠੀ
ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰਆਯਾਰਾਜਾਭੁਲਗਿਆਸਿਰਪੈਰ ਝੀਅੱਗ ਭੜਕਾਉਠੀ
ਦਿਲੋਂ ਪੁਤਰ ਨੂੰਯਾਰ ਬਣਾਬੈਠੀ ਉਸਦੀ ਸਾਬਤ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਲੱਜ ਟੁਟੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤ੍ਰੀਮਤ ਹੈਂ ਸਿਆਣੀ ਦੇਖ ਲਗੀ ਵਗਾਉਨ ਨਵੀ ਪੁਠੀ
ਜੁਆਦ-ਜਬਰ ਦੇ ਜੋਰਦੇ ਨਾਲਪੂਰਨ ਅੰਦ੍ਰ ਲੰਘ ਕੇਰੰਗ ਮਹੱਲ ਜਾਏ
ਹਥ ਬੰਨਕੇ ਆਖਦਾ ਜਾਇਪੂਰਨ ਮਥਾ ਟੇਕਦਾ ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਧਰਮ ਮਾਏ
ਅਗੋਂ ਦੇਵਨਾ ਉਸ ਪਿਆਰ ਸਾਈਂ ਦੇਖ ਰਾਣੀ ਮਥੇ ਵਟ ਪਾਏ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇਕੇ ਦੇਖ ਅੱਖੀਂ ਜੇਹੜਾ ਕਹਿਰਚਲਿਤਰ ਵਰਤਦਾਏ
ਤੋਇ-ਤਾਲਿਆਂਮੇਰਿਆ ਘਰ ਆਂਦਾ ਲੂਣਾਂਇਕ ਦਲੀਲਤੇਫਿਕਰ ਬੰਨੇ
ਲਗੀ ਦੇਣ ਲਗਾਂਦਅਸਮਾਨ ਤਾਈਂਕੋਂਹਦੀ ਸਾਬਤੀ ਦਿੱਦੇਂ ਧਾਮ ਮੰਨੇ
ਮੈਂਤਸੁਰਗਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵਣੀ ਹਾਂਪੂਰਨਭਗਤ ਜੇਕਰਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ ਮੰਨੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤ੍ਰੀਮਤਹੈਂ ਸਿਆਣੀਏ ਲਗੀਲੂਣ ਭੰਨਣ ਵਿਚ ਥਾਲ ਛੰਨੇ
ਜ਼ੋਇ-ਜ਼ਾਹਰਾ ਆਖਦੀ ਸ਼ਰਮ ਕਹੀ ਮਾਈ ਨਾ ਰਾਜਿਆ ਆਖ ਮੈਨੂੰ
ਕੁਖੇ ਰਖਨਾ ਜੰਮਿਓਂ ਜਾਇਓਂ ਵੇ ਮਾਈਆਖਣਾ ਏ ਕਹੜੇ ਸਾਕ ਮੈਨੂੰ
ਆਹੀ ਉਮਰ ਤੇਰੀ ਇਕ ਰਾਜਾਕੇਹਾ ਲਾਇਆ ਈਦਰਦ ਫਿਰਾਕਮੈਨੂੰ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੰਗਦੀ ਕਹੇ ਲੂਣਾਂ ਕਰ ਚਲਿਓਂ ਮਾਰ ਹਲਾਕ ਮੈਨੂੰ
ਐਨ-ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਸ਼ਰਮਾ ਰਾਜਐਸੇ ਸੁਖਨ ਮਾਤਾ ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲ ਨਾਹੀਂ
ਮਾਵਾਂ ਪੁਤਰਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਨੇਹੁੰਲਗਾ ਸਗ ਵਿਚ ਮੁਕਾਲਖਾਂ ਘੋਲ ਨਾਹੀਂ
ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਲਗਾਇਕੇ ਰਖਮੈਨੂੰ ਪੁਤਰ ਜਾਨਮਾਤਾ ਮਨੋਂ ਡੋਲ ਨਾਹੀਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਝਗੜਦੇ ਨੇਸਾਈਂ ਬਾਝਤੀਜਾ ਹੋਰ ਨਾਹੀਂ

ਗੈਨ-ਗਮਨਾਸਮਝਦੀ ਖੌਫਖਤਰਾ ਲੂਣਾਂਉਠਕੇ ਪਕੜਿਆਹਥ ਚੋਲਾ
ਚਲ ਬੈਠ ਪਲੰਘ ਤੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਕਰਾਂ ਅਰਜ ਮੈਂ ਵਾਸਤੇ ਪਾ ਢੋਲਾ
ਪਰੀਜਹੀ ਮੈਂਇਸਤ੍ਰੀਅਰਜ਼ ਕਰਦੀਤੂੰਤਾਂ ਮਰਦ ਨਾਹੀਂ ਕੋਈਹੈਂ ਭੋਲਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾਂ ਸੰਗਦੀਕਹ ਲੂਣਾ ਸਜਮਾਣ ਮੇਰੀਜਿੰਦ ਜਾਨ ਢੋਲਾ
ਫੇ-ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਗੁਸੇ ਹੋ ਰਾਜ ਤੈਨੂੰ ਵਗ ਕੀ ਗਈ ਹੈ ਬਾਣ ਮਾਏ
ਜਿਸਦੀ ਇਸਤੀ ਉਹਹੈ ਬਾਪਮੇਰਾਤੇਰੇ ਸ਼ਿਕਮਥੋਂਜੰਮਿਆ ਜਾਨਮਾਏ
ਜਦੋਂਇਹੋਜੇਹੀਆਂਗਲਾਂਹੋਣ ਲਗਨਪੁਠਾਹੋਵੇਗਾਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨਮਾਏ
ਕਾਦਯਾਰ ਪੂਰਨ ਤੈਨੂੰਦੇ ਮਤੀਂ ਕਿਧਰਗਿਆ ਹੈ ਅਜ ਧਿਆਨ ਮਾਏ

ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਨੇ ਰਾਣੀ ਲੂਣਾ ਤੋਂ ਕੰਨੀ ਛਡਾਉਣੀ

ਕਾਫ਼-ਕਤਲਕਰਾਊਂਗੀ ਪੂਰਨਾਂਵੇਆਖੇ ਲਗਰਾਜਾ ਭਲਾਜੇ ਚਾਹੁੰਨਾ ਏਂ
ਝੋਲੀ ਅੱਡਕੇ ਖੜੀ ਮੈਂ ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਪਿਆਰ ਖੈਰਨਾ ਪਾਉਨਾ ਏਂ
ਕੁਛੜ ਬੈਠ ਕਦੋਂ ਮੰਮਾ ਚੁੰਘਿਆਈਐਵੇਂ ਕੂੜਦੀਮਾਉਂ ਬਨਾਉਨਾਏ
ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਨਾਮੰਗਦੀਕਹੇ ਲੂਣਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਗਾਰਦਨੀਖੂਨ ਚੜਾਉਨਾ ਏਂ
ਕਾਫ-ਕਹੇ ਰਾਜਾਅਜੇ ਸਮਝਮਾਤਾਂਤੇਰੇ ਪਲੰਘਤੇ ਪੈਰਨਾ ਮੂਲ ਧਰਸਾਂ

ਅੱਖੀਂ ਪਰਤਕੇ ਨਜ਼ਰਨਾਮੂਲਕਰਸਾਂਮੈਂ ਪਰਮੂਲੀਤੇਚੜਨਕਦੂਲਕਰਸਾਂ
ਕੰਨੀਖਿੱਚਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰਆਯਾਆਖੇ ਧਨਮਰਗਵਾਇਕੇਨਾ ਹਿਮਰਸਾਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਵਗਾਰ ਕੇ ਕਹੇ ਲੂਣਾ ਤੇਰੇ ਲਹੂਦੇ ਪੂਰਨਾ ਘੁਟ ਭਰਸਾ
ਲਾਹ ਲਾਹਕੇ ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਰਾਣੀ ਰਾਜੇ ਆਂਵਦੇ ਨੂੰਮੰਦੇ ਹਾਲ ਹੋਈ
ਰਾਜਾ ਵੇਖਹੈਰਾਨਅਸਚਰਜਹੋਯਾਮਹਿਲੀ ਜਗਿਆਨਾਸ਼ਮਾਦਾਨਕੋਈ
ਬੈਠ ਪੁਛਦਾ ਰਾਣੀਏਂ ਦਸ ਮੈਨੂੰ ਵੇਲੇ ਸੰਧਿਆਦੇ ਚੜ ਪਲੰਘ ਸੋਈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਇਹਝੂਠ ਪਹਾੜ ਜੇਡਾਰਾਣੀਰਾਜੇ ਕੋਜਾ ਸਿਖਾਇਆ ਈ
ਮੀਮ-ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਰਾਜਿਆਂਪੁਛਦਾ ਏਮੇਰੇ ਦੁਖ ਕਲੇਜੜਾ ਜਾਲਿਆ ਈ
ਪੁਛ ਜਾਇਕੇ ਆਪਣੇਪੁਤ ਕੋਲੋਂ ਜੇਹੜਾ ਧੌਲ ਕਿਤਲ ਪਾਲਿਆ ਈ
ਓਹਨੂੰਰੱਖ ਤੇਦੇ ਜਵਾਬ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡਾ ਸ਼ੌਕ ਜੋ ਦਿਲੋਂ ਉਠਾਇਆ ਈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਇਹ ਝੂਠਪਹਾੜ ਜੇਡਾਂਰਾਣੀ ਰਾਜੇਕੋ ਜਾ ਸਿਖਾਇਆ ਈ
ਨੂੰਨ-ਨਾਮਲੈ ਰਾਣੀਏਓਸਗਲਦਾਜੇੜੀ ਗਲਤੈਨੂੰ ਪੂਰਨਆਖ ਗਿਆ
ਜੇਕਰ ਨਾਲਤੇਰੇਮੰਦਾ ਬੋਲਿਓਸੂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਆਂ ਫਾਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁਤ ਕੇਹਾ
ਅੱਜ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਸੁਖਨ ਐਸੇ ਭਲਕੇ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਖਟੀ ਖੱਟ ਏਹਾਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸੀ ਸੋਈ ਬੇਦਾਦ ਨਗਰੀ ਅੰਨੇਰਾਜੇਦੇ ਪੂਰਨਵੱਸਪਿਆ
ਵ ਓ-ਵੇਖ ਰਾਜਾਮੰਦਾਹਾਲ ਮੇਰਾਲੂਣਾਆਖਦਿਲੋਂ ਦਰਸ ਵਸਿਆ ਏ
ਪੁਤਰ2ਮੈਂ ਆਪ ਜੀਰਹੀ ਉਹਨੂੰਪੂਰਨ ਪੁਤਰ ਵਾਂਗਨਾ ਹਸਿਆ ਏ
ਵੀਣੀ ਕਢਕੇ ਦਸਦੀ ਵੇਖ ਚੂੜਾ ਮੰਨੀ ਵੰਗ ਜਾਂ ਹਥ ਵਲਸਿਆ ਏ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਪੁਕਾਰਕੀਤੀਪੂਰਨ ਜਦੋਂ ਮਹਿਲਾਂਵਿਚੋਂ ਨਸਿਆਏ
ਹੇ-ਹੇ ਖਲਾਂ ਦਿਲਗੀਰ ਰਾਜਾ ਰਤੇ ਰਤ ਹੋਇਆ ਮਥੇ ਵਟ ਪਾਏ
ਪਥਰ ਜੀਅ ਹੋਇਆ ਸਕੇਪੁਤ ਵਲੋਂ ਦਿਲੋਂ ਗਸ਼ਦੇ ਭਾਂਬੜਮਚ ਆਏ
ਮਛੀ ਵਾਂਗ ਸੀ ਤੜਫਦੇ ਰਾਤ ਕਟੀ ਕਦੋ ਪਵੇਲੰਮਾਂਹਦੇ ਉਠ ਜਾਏ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੰਦਾਦੁਖ ਇਸਤ੍ਰੀਦਾਪੂਰਨ ਜੀਉਂਦਾਕਿਸੇ ਸਬਬ ਆਏ
ਲਾਮ ਲੂਤੀਆਂ ਬਹਿਨ ਨਾਦੇਂਦੀਆਂਨੀਲ ਫਾਂਨਾਲਮੁਲਕਵੈਰਾਨਕੀਤੇ
ਮੁਢੋਂ ਲਗਏਹ ਹੁੰਦੀਆਂਆਈਆਂਨੇਅਰੇਕਈਆਂਨੇ ਲਏਬਿਆਣ ਕੀਤੇ
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਵਿਚਾਰਾਸੀਕੌਣਕੋਈ ਜਿਸਦੀ ਮਾਂਨੇ ਐਡ ਤੂਫਾਨ ਕੀਤੇ

ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾਂਕਹਿਰਦਾ ਦਿਨਚੜ੍ਹਿਆਰਾਜੇਬੈਠਚੌਂਕੀਇਸ਼ਨਾਨਕੀਤੇ
ਅਲਫ-ਆਖਦਾ ਸਦਕੇ ਚੋਬਦਾਰਾਂ ਜਾਓ ਪੂਰਨਨੂੰ ਝੱਟ ਬੁਲਾਇਓ ਜੇ
ਝੱਟ ਲਿਆਓ ਹਜ਼ੂਰ ਨਦੇਰਲਾਓ ਸੱਦ ਨਾਲ ਵਜ਼ੀਰ ਲਿਆਇਓ ਜੇ
ਢੋਂਦਾ ਗਾਲ਼ੀਆਂਦੇਵਾਂਨੂੰਕਰੋ ਹਾਜਰ ਕਿਸੇ ਹੀਲੜੇ ਛੱਡਣਾ ਆਇਓ ਜੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਪੁਛੇਗਾ ਕੰਮ ਕੋਈ ਰਾਜੇ ਸਦਿਆ ਇਹ ਬਤਾਇਓ ਜੇ
ਯੇ-ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਰਾਜੇ ਬਾਪ ਤੈਨੂੰ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਆਖਿਆ ਚੋਬਦਾਰਾਂ
ਪੂਰਨਗਲਸੁਣੀ ਦਿਲੋਂ ਸਮਝਗਿਆ ਜੜੀਗਾਉਂ ਦੀਸੀ ਕਲਮਾਂ ਓਵਾਰਾਂ
ਜੇਹੜੀਗਲਨੂੰ ਸਹਿਆਬਾਪ ਮੈਨੂੰਰਾਗ ਵਜਿਆਤੇ ਬੁਝਰਾਈਆਂ ਤਾਰਾਂ
ਕਾਦੂਯਾਰ ਮੀਆਂਪੂਰਨਉਠਤੁਰਿਆ ਆਨਕੀਤੀ ਬਾਪਨੇ ਨਮਸਕਾਰਾਂ

ਦੂਸਰੀ ਸਿਹਰਫੀ

ਅਲਫ-ਆਖਾਪੂਰਨਾਕਹੇਰਾਜਾਂ ਬੱਚਾਨਿਜਤੂੰ ਜੰਮਿਓਂ ਜਾਇਓਂ ਓਇ
ਜਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਮਾਰਦਾਤਦੋ ਤੈਨੂੰਜਦੋਂ ਪੌਲਰੀ ਪਾਲਣਾ ਪਾਇਓਂ ਓਇ
ਸੀਨੇ ਲਾਇਓ ਦਈਪੂਰਨਾਦਾਗਮੇਰੇ ਕਹੇਵਾਰ ਕੁਵਲੜੇ ਜਾਇਓਂ ਓਇ
ਕਾਂਦਰਯਾਰ ਰਾਂਜਾਸਲਵਾਨਆਖੇਘਰਕੀਕਰਤੂੰਤਕਰ ਆਇਓਂ ਓਇ
ਬੇ ਬਹੁਤਹੋਇਆ ਕਹਿਰਵਾਨ ਰਾਜਾ ਰਤੇਟੱਤ ਚਮਕੇਮਥਾ ਵਾਂਗ ਖ਼ੂਨੀ
ਆਖੇਦੂਰਹੋ ਪੂਰਨਾ ਅੱਖੀਆਂਤੋਂ ਲਿੰਗ ਚੀਰ ਟੰਗਾਊਂਗਾ ਚਵੀਂ ਕੰਨੀ
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗਲ ਕੀਤੀ ਤਦੋ ਰੋਣ ਲਗੋ ਧਰ ਹਥ ਕੰਨੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਜਾ ਸਲਵਾਨ ਆਖੇ ਅੱਜ ਕੀਤੀ ਤੂੰ ਮਾਂ ਪਸੰਦ ਵੰਨੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਅਜਗੈਬਦੀ ਬੁਰੀਹੁੰਦੀਪੂਰਨਮਾਰਿਆਹੀਤੁੰਨਾਜਾਰੇਜਾਹੀ
ਆਖੇ ਵਸਨਹੀਂ ਬਾਬਲਾਕੁਝ ਤੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਰਾਜਾ ਤੇਰੀ ਮੱਤ ਹਾਰੀ
ਆਖਣਵਾਲਿਆਂਦਾਨਹੀਂਕੁਝ ਜਾਂਦਾਸਮਝ ਵੇਖਰਾਜਾ ਤੇਰੀ ਮੱਤਹਾਰੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇਕੋਈ ਗਵਾਹਹੁੰਦਾ ਕਹਿੰਦਾਵੱਲ ਹਕੀਕਤ ਅਜ ਸਾਰੀ
ਸੇ-ਸਾਬਤੀ ਬਾਂਬਲਾਂ ਦੇਖਮੇਰੀ ਇਕ ਤੇਲਦਾ ਪੂਰ ਕੜਾਹਿਆ ਤਾਉ
ਤੇਲ ਤਪੇ ਜਾਂ ਅੱਗ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੋਵੇ ਇਕ ਹਥ ਮੇਰਾ ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਪਾਉ
ਸੱਚ ਨਿਤਾਰੇ ਸਚਿਆਂ ਝੂਠਿਆਂ ਦਾ ਵੇਖ ਐਬ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਲਾਉ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਉਂਗਲੀਕੋ ਦਾਗਲਗੇ ਕਰੋ ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਜੇੜ੍ਹੀ ਤਬਾ ਚਾਉ

ਜ਼ੀਮ-ਜੋਸ਼ ਆਇਆ ਸਲਵਾਨ ਤਾਈਂ ਉਠ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਚਪੇੜਾਂ ਮਾਰੇ
ਆਖੇ ਫੇਰ ਬਰਾਬਰੀ ਬੈਠਣਾ ਏਂ ਕਰੇ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀਆਂ ਐਤ ਕਾਰੇ
ਅਖੀਂ ਦੇਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਮੈਂ ਆਇਆ ਤੇਰੇਜੀਉਂ ਦਾ ਪੂਰਨਭੇਦ ਸਾਰੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਨਾਹਨਾ ਦੋਸ਼ਕੋਈ ਪੂਰਨਮਾਰ ਆਹੀ ਰੁਨਾਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰੇ
ਹੇ-ਹੁਕਮ ਨਾ ਹੋਰਦਾ ਕੋਈ ਅਗੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਹੋਯਾ
ਥਰ ਥਰ ਕੰਬਦੇ ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਸਭ ਕਹਿਰਵਾਨ ਜਦੋਂ ਸਰਦਾਰ ਹੋਯਾ
ਕਰੇ ਸਦਕੇ ਹੁਕਮ ਜਲਾਦੀਆਂਨੂੰ ਧੁੰਮੀ ਖਬਰ ਸ਼ਹਿਰਹੜਤਾਲ ਹੋਯਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਵਜੀਰ ਨੂੰ ਦੇ ਗਾਲੀਂ ਤੇਰਾ ਅਕਲ ਕੇਹੇ ਦਰਕਾਰ ਹੋਯਾ
ਖੇ-ਖਬਰ ਹੋਈ ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਜੰਮਿਆ ਪੂਰਨ ਪੁਤ ਸਾਈ
ਚੂੜਾ ਭੰਨ ਕੇ ਤੋੜ ਹਮੇਲ ਮਾਲਾ ਭਰ ਬੁਕ ਰਾਣੀ ਸਿਰ ਖਾਕ ਪਾਈ
ਮੰਦੇ ਘਾ ਪਿਆਰਿਆਂ ਪੁਤਰਾਂ ਦੇ ਰਾਣੀ ਭਜਕੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾਸ ਆਈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇਪੁਕਾਰਿਆਸੂ ਏਹਵੇਨਾਲ ਕੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵੈਰ ਸਾਈ
ਦਾਲ-ਦੂਰਹੋ ਰਾਣੀਏਕਹੇ ਰਾਜਾ ਏਹਦੇ ਨਾਲ ਗੁਆਊਂਗੇ ਮਾਰ ਤੈਨੂੰ
ਕਹੇ ਵਾਰ ਬਦਕਾਰ ਜੰਮਿਆ ਏ ਇਸ ਜੰਮਿਆਂ ਲਾਯਾ ਹੈ ਦਾਗ ਮੈਨੂੰ
ਜਿਨ੍ਹਾਂਵਿਚ ਨਾ ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਹੋਵੇ ਐਸੇ ਪੁਤਰਾਂ ਜੰਮਣੇ ਫਿਰ ਕਾਹਨੂੰ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖੇ ਸਲਵਾਨ ਰਾਜਾਕਿਉਂ ਦਸਦੀਹੈਂ ਮਕਰਫਰੇਬ ਮੈਨੂੰ
ਜਾਲ-ਜਰਾ ਨਾਂਰਾਜਿਆਂਗਲਸਚੀਜੇਹੜੀਗਲਦਾਭਰਮਵਿਚਾਰਿਆਈ
ਕਹਿੰਦੀ ਇੱਛਰਾਂ ਕਮਲਿਆਂਹੋਸ਼ਕੀ ਜੇਐਵੇਂ ਕੂੜਤੁਹਮਤੇ ਮਾਰਿਆ ਈ
ਆਖੇਲਗਜ਼ਨਾਨੀਆਂ ਡਾਢੀਆਂਦੇਕਰਮਆਪਣਾਮਥਿਓ ਹਾਰਿਆ ਈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਜੇਸਲਵਾਨ ਅਗੇ ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਏਹ ਪੁਕਾਰਿਆ ਈ
ਰੇ-ਰਿਹਾਂ ਨਾਵਰਜਿਆ ਮੂਲਰਾਂਜਾਓਸੇ ਵਕਤ ਜਲਾਦ ਸਦਾਉਂਦਾ ਏ
ਲਗੇ ਰੋਣ ਦੀਵਾਨ ਵਜ਼ੀਰ ਸਭੇਦਿਲ ਰਾਜੇਦੇ ਤਰਸਨਾਂ ਆਉਂਦਾ ਏ
ਏਹਦੇ ਹਥਤੇਪੈਰ ਅਜ਼ਾਦ ਕਰਨੇ ਰਾਜਾ ਆਪ ਮੂਹੋਂ ਫੁਰਮਾਉਂਦਾਂ ਏ
ਕਾਂਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇਕੇ ਬਾਂਪਤਾਈਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤਸਲਾਮਦੁਲਾਉਂਦਾਏ
ਜ਼ੇ-ਜੋਰ ਨ ਡਾਢਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫੜ ਬੇ-ਗੁਨਾਹ ਮੰਗਾਇਆ ਏ
ਕਿਨੂੰ ਖੋਲਕੇ ਦਿਲਦਾਂ ਹਾਲਦਸਾਂਜੇਹੜਾ ਕਹਿਰਗੁਨਾਹ ਕਮਾਇਆਂਏ

ਮਾਤਾਫੂਰਨਾ ਆਪਣਿਆਂਤਾਲਿਆਂਨੂੰਏਹਲੇਖ ਅਜੀਬਲਿਖਾਇਆ ਮੈਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਿਹਾਪੂਰਨ ਭਗਤਉਥੇਮਾਂ ਮਾਤਰੀ ਚੋਰ ਬਣਾਇਆ ਮੈਂ
ਸ਼ੀਨ-ਸਮਝ ਰਾਜੇਤੇਰੀਬੁਧਹਾਰੀ ਕਹਿੰਦੀਇਛਰਾਂ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਕੇ ਜੀ
ਅੰਬ ਵਢਕੇ ਅੰਬਾਂ ਨੂੰ ਵਾੜ ਦੇਵੇ ਪਛੋਤਾਏਂਗਾ ਵਕਤ ਵਿਹਾਇਕੇ ਜੀ
ਜੜਾਆਪਣ ਆਪਈਆਂਪੁਟਣਲਗੋਂ ਰਾਜਾਮੁਢਤਾਈਂ ਦਿਖਾਇਕੇਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇਪੂਰਨਕੋ ਮਾਰਿਓਈ ਬਾਪ ਕੌਣ ਬੁਲਾਇਗਾ ਆਇਕੇ ਜੀ
ਸ਼ੀਨ-ਸ਼ਕਲਨਾਰਾਜ ਦੀਨਰਮਹੁੰਦੀਕਹਿਰਵਾਨਹੋਯਾਕਹਿੰਦਾ ਨਾਲ ਗੁਸੇ
ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਚੀਰੋ ਹਲਾਲ ਖੋਰੇ ਪਾਓ ਫੰਨ ਜਿਤਨੀ ਰਤ ਜੁਸੇ
ਏਸਦੇ ਹਥ ਖਨਾਕੇ ਵਢਿਓ ਜੇ ਵਾਂਗ ਬਕਰੇ ਇਸਦੀ ਜਾਨ ਕੁਸ਼ੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਰਾਜੇਨ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾਪਕੜਲਿਆ ਜਲਾਦਾਨੇਵਕਤਉਸੇ
ਸੁਆਦ ਸਾਹਿਬਨੇਲਿਖਿਆ ਲੇਖਏਵੇਂ ਪੂਰਨਭਗਤਨੂੰਲੈ ਜਲਾਦ ਚਲੇ
ਕੰਧਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਸ਼ਹਿਰਹੜਤਾਲਹੋਈਰੋਂਦੇ ਕੁਲਦੀਵਾਨ ਵਜ਼ੀਰ ਖਲੇ
ਤਦੋਂ ਗਸ਼ਪਿਆਰਾਂਣੀਇੱਛਰਾਂਨੂੰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਨ ਜਾਂਜੀਉਦੀਕਿਸੇ ਗਲੇ
ਕਾਂਦਰਯਾਰ ਦੋਵਾਂ ਮਾਵਾ ਪੁਤਰਾਂਕੇ ਰਾਣੀ ਮਾਰਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ਚੜਾ ਪਲੇ
ਜ਼ੁਆਦ-ਜਾਮਨੀ ਦੇ ਛੈਆਵਣੀ ਹਾਂਲੂਣਾ ਲਿਖਕੇ ਭੇਜਿਆ ਖਤਚੋਰੀ
ਪੁਤ ਖਣਨ ਲਗੋਂ ਮੇਰਾ ਪੂਰਨਾ ਵੇ ਦੇਖਾ ਕਹੀ ਮੈਂ ਦਿਤੀ ਹੈਮਾਂ ਲੋਰੀ
ਅਜ ਹਈਵੇਲਾਆਖੇ ਲਗ ਜਾਵੇ ਏਸੇ ਵਕਤ ਛੁਡਾਵਾਂਗੀ ਨਾਲ ਜੋਰੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਿਉਂਜਾਨਗਵਾਉਣਾਏਲਾਦੇਨੀਆਂ ਤੁਹਮਤਾਂ ਵਲ ਟੋਰੀ
ਤੋਏ-ਤਰਫ ਖੁਦਾਈਜਾਨਦੇਣੀਪੂਰਨ ਆਖਿਆ ਵਤਨ ਮਾਉਨਾ ਏਂ
ਖਤ ਵਾਚਕੇਪੂਰਨਨਥੁਕ ਸੁਟੀ ਕੇਹੜੀ ਗਲਤੇ ਧਰਮ ਗੁਆਉਨਾ ਏਂ
ਭਾਵੇਂ ਜੀਵੀਏ ਲੱਖਹਜ਼ਾਰਬਰਸਾਂਅਕਸਰਫਿਰ ਮਾਇਮਰ ਜਾਉਨਾ ਏਂ
ਕਾਂਦਰਯਾਰ ਅਨਹੋਨੀਆਂਕਰਨਜੇੜੇ ਅੰਤਫੇਰ ਓਹਨਾਂ ਪਛੋਤਾਉਣਾ ਏਂ
ਜ਼ੋਏ-ਜੁਲਮਕੀਤਾਮਾਤਾ ਮਾਤਰੇਨੀ ਪੂਰਨਆਖਿਆ ਪਵੇਨਾ ਪੂਰੀਤੇਰੀ
ਮੰਦਾਂ ਘਾਤ ਕਮਾਇਓ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਹਾਰਕੇ ਤੁਧ ਦਲੀਲ ਫੇਰੀ
ਜੇਹੜੀ ਬਣੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰ ਝਲਸਾਂ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਏਗੀ ਰੋਂਦੜੀ ਮਾਂ ਮੇਰੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਲਾਦਾਂ ਕੋਕਹੇਪੂਰਨਮਿਲ ਲੈਣਦਿਓ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਵੇਰੀ

ਐਨ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਸ਼ਰਮਾ ਰਾਜ ਕਰ ਤਰਸ ਜਲਾਦ ਖਲੋਂਵਦੇ ਨੇ
ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਤੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਉਥੇ ਜਾਂਦੀ ਵਾਰੀ ਮਿਲ ਰੋਂਵਦੇ ਨੇ
ਪਾਣੀਪਾਇਕੇ ਆਹੀਂ ਦੀਨੀਰਵਾਲਾ ਦਿਲੋਂ ਹਿਰਸਜਹਾਨਦੀਧੋਂਵਦੇ ਨੇ
ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਜਲਾਦ ਜਾ ਪਏ ਕਾਹਲੇ ਤੁਰਤ ਮਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੁਦਾ ਹੋਂਵਦੇ ਨੇ
ਗੈਮ-ਗ਼ਮ ਕੀਤਾ ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਨੇ ਆਹੀ ਮਾਰਦੀ ਰਬਦੇ ਫਿਰੇ ਬੂਹੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਪਕੜ ਬਿਗਾਨਿਆਂ ਮਾਪਿਆਂਦੇ ਪੂਰਨਭਗਤਨੂੰ ਲੈਗਏਵਿਚ ਜੂਹੇ
ਹੱਥ ਵੱਢਕੇਪੈਰ ਅਜ਼ਾਦਕੀਤੇ ਉਹਦੀ ਲੋਥ ਲਟਕਾਇਓ ਨੇਵਿਚ ਖੂਹੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਲੂਣਾਦੇ ਮਕਰ ਵੇਖੋ ਕੇਹੜਾ ਲਾਂਵਦੀਹਾਰਸ਼ਿੰਗਾਰ ਜੂਹੇ
ਫੇ-ਫੇਰ ਖਲੋਇਕੇ ਸਿਫਤ ਕਰਦਾ ਏਹਨਾਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਖਾਨ ਨਿਵਾ ਦਿਤੇ
ਰਾਜੇ ਭੋਜ ਉਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਈਆਂ ਮਾਰ ਸੋਟੀਆਂ ਅਕਲ ਭੁਲਾ ਦਿਤੇ
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਵਿਚਾਰਾ ਸੀ ਕੌਣ ਕੋਈ ਯੂਸਫ ਜਹੇ ਵੀ ਕੈਦ ਕਰਾ ਦਿਤੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਜਾਤ ਫਾਹਦੀ ਦਹਿਸਰ ਜਹੇਵੀਬਾਂ ਮਰਵਾ ਦਿਤੇ
ਕਾਫ-ਕੋਈ ਜਾਂ ਮੁਦਤਾਂਗੁਜ਼ਰ ਗਈਆਂਬਾਰਾਂਬਰਸ ਹੋਏਵਿਚਖੂਹੇ ਪਾਏ
ਸਾਈਂਕਰਮਕੀਤਾ ਬਖਸ਼ਹਾਰ ਹੋਇਆਇਥਆਣਦੇਵਿਚ ਸਬੱਬ ਲਾਏ
ਖੁਸ਼ੀਬਹੁਤਹੋਈ ਗੋਰਖਨਾਥ ਤਾਈਂ ਸਯਾਲਕੋਟਦੀ ਤਰਫਨੂੰ ਸੈਰ ਆਏ
ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਆਖੂਹਤੇ ਕਰਨ ਡੇਰਾ ਇਕ ਸਾਧੂ ਲੈਪਾਣੀ ਨੂੰ ਡੋਲ ਜਾਏ
ਕਾਫ-ਕਰਮ ਜਦ ਬੰਦੇਦੇ ਜਾਗਦੇਨੇਰੱਬ ਆਣ ਸਬੱਬ ਲਗਾਂਦਾ ਏ
ਸਿਰੋਪਾ ਪਹਿਨਾਇਕੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਇਕੇ ਸੁਖ ਵਖਾਉਂਦਾ ਏ
ਰਬ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਬੇਅੰਤ ਹੈਜੀ ਉਹਦਾ ਅੰਤ ਹਿਸਾਬ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਏ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਨੂੰ ਰਾਸਤੀ ਮੂਲ ਦੇਵੇਂ ਪੂਰਨ ਰਾਸਤੀਓਂ ਰਬ ਪਾਉਂਦਾ ਏ
ਲਾਮ ਲਜਜਾਂ ਸਾਰੇ ਵਹਾ ਦਿਤੀ ਥਲੇ ਪਾਣੀਦੇ ਵਲ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ
ਵਿਚੋਂ ਆਦਮੀਦਾ ਬੁਤ ਨਜ਼ਰ ਆਯਾ ਸਾਧ ਦੇਖਦਾ ਬਹੁਤਨ ਜੀਰ ਕਰਕੇ
ਖਾਂਧਾ ਖੌਫ ਤੇ ਸੁਧਨਾ ਰਹੀ ਕਾਈ ਭਜਾ ਉਠ ਫਕੀਰਾ ਦੇ ਵਲ ਕਰਕੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖਦਾ ਗੁਰਾਂਤਾਈਂ ਹੁਣ ਜੀਂਵਿਆਂ ਜੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਜ ਮਰਕੇ
ਮੀਮ-ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਚ ਖੂਹੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਪਾਯਾ
ਹੋਯਾ ਵੇਖ ਹੈਰਾਨ ਅਸਚਰਜ ਉਦੇ ਵਿਚੋਂ ਆਦਮੀਦਾ ਬੁਤ ਨਜ਼ਰ ਆਯਾ

ਕਰੀਏ ਕਰਮਤਾਂਚਲਕੇ ਆਪਵੇਖੋ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਜਾਂਜਿੰਨ ਭੂਤ ਸਾਯਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਅਸਚਰਜਦੀ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਝੂੰਡ ਫਕੀਰਾਂ ਲੈ ਨਾਥ ਧਾਯਾ
ਨੂੰਨ-ਨਾਲ ਦੇ ਸਾਧ ਖਾਮੋਸ਼ ਹੋਏ ਨਾਥ ਪੁਛਦਾ ਆਂਪ ਖਲੋਇਕੇ ਜੀ
ਕੌਣ ਹੈਂ ਤੂ ਕੀ ਹੈ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਪੁਛਦਾ ਕਾਹਲਿਆ ਹੋਇਕੇ ਜੀ
ਬਾਰੀਂਵਰੀਂ ਲਗਾਮਥੇ ਆਦਮੀਦੇਪੂਰਨ ਬੋਲਿਆ ਸੀ ਅਗੋਂਰੋਕੇ ਜੀ
ਕਾਦ੍ਯਾਰ ਮੈਂਬੁਤਹਾਂ ਆਦਮੀਦਾਪੂਰਨ ਬੋਲਿਆ ਸੀਅਗੋਂ ਰੋਕੇ ਜੀ
ਵਾਓ-ਵਾਸਤਾ ਪਾਕੇ ਕਹੇ ਪੂਰਨ ਮੰਨੋਂ ਸਾਈਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਵਾਲ ਮੇਰਾ
ਅਹਿਲ ਤਰਸਹੋਸਾਈਂਦੇਰੂਪ ਤੁਸੀਂਬਾਹਰ ਕਢਕੇ ਪੁਛਲੌ ਹਾਲ ਮੇਰਾ
ਜੋਵਰਤੀ ਹੈਆਖ ਸੁਨਾਵਸਾਂ ਮੈਂ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਹੋਯਾ ਇਹ ਹਾਲ ਮੇਰਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਲੇਖੇਵਿਚ ਇਕ ਨਾਵਾਂ ਸੋਈ ਦਸਦਿਓ ਗੈਰ ਸਾਲ ਮੇਰਾ
ਹੇ-ਹਸਕੇ ਨਾਥ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਵਹਿੰਗੀ ਤੁਰਤ ਬਹਾਂਵਦੇ ਏਂਨ ਚੇਲੇ
ਪੂਰਨ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਗੁਰਾਂਲੋਥ ਡਿਠੀ ਜਿਵੇਂ ਘਾਲ ਕੀਤਾਵਿਚ ਬੇਲੇ
ਸੋਹਣੀ ਸੂਰਤਦੇਵਿਚ ਨ ਫਰਕ ਕੋਈ ਸਿਰ ਫੇਰਿਆ ਗੁਰਾਂਨੇ ਓਸ ਵੇਲੇ
ਕਾਦਰਯਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਸਾਈਂਹੈਜੇ ਏਸਦੇ ਜ਼ਖਮ ਮੇਲੇ
ਲਾਮ ਲੋਥ ਚੁਕਾਂਕੇ ਗੁਰਾਂਓਥੋਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਨੂੰ ਆਂਦਾ ਨੇ ਵਿਚ ਡੇਰੇ
ਬੈਠੇ ਨਾਲਤਾਕੀਦ ਦੇਪੁਛਦੇਨੇ ਕੇਹੜੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇ ਲੜਕਿਆ ਘਰ ਤੇਰੇ
ਕੀਹ ਨਾਮਤੇਰਾਕਿਸਦਾ ਪੁਤ੍ਰਹੈਂ ਤੂੰਕਿਸ ਖੂਹ ਪਾਇਆ ਵਢਹਥ ਤੇਰੇ
ਕਾਦਰਯਾਰਪੂਰਨ ਕਹਿੰਦਾਗੁਰਾਂਤਾਈਂਰੱਬਜਾਣਦਾਜੋਵਰਤੀਨਾਲਮੇਰੇ
ਅਲਫ-ਆਖਦਾਸ਼ੈਹਰਉਜੈਨ ਮੇਰਾ ਰਾਜਾ ਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤਦੀ ਵਲਹੈ ਜੀ
ਏਸਮੁਲਕਆਯਾਸਾਡਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਯਾਲਕੋਟਬੈਠਾਠਾਣਾਮੱਲ ਹੈਜੀ
ਪੂਰਨਨਾਮ ਤੇਪੁਤ੍ਰ ਸਲਵਾਨ ਦਾ ਮੈਂਜਿਸ ਵਢਸੁਟਿਆ ਡੱਲ ਹੈ ਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੋਆਪਣਾ ਆਪਦਸੋਅਗੋਂ ਤਦੋਮੈਂ ਫੋਲਦਾ ਗੱਲ ਹੈ ਜੀ
ਯੇ-ਯਾਦ ਕਰ ਚੇਲੜਾ ਕਹੇ ਅਗੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਹੈ ਰੱਬ ਦਾ ਸੰਤ ਭਾਰਾ
ਕੁਝ ਮੰਗਲੈ ਬੇਪ੍ਰਾਨਿਆਂ ਓਇ ਟਿਲੇਵਾਲਾ ਹੈ ਸਾਈਂ ਦਾ ਸੰਤ ਭਾਰਾ
ਏਹਵਾ ਜੋਗ ਦਰਗਾਹਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਇਆਮੱਥਾਟੇਕਦਾਕੁਲਜਹਾਨਸਾਰਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਫਕੀਰਾਂਦੀ ਗਲ ਸੁਣਦੇ ਪਵੇ ਪੈਰੀਂ ਹੋਵੇ ਮਿੰਨਤ ਦਾਰਾ

ਤੀਸਰੀ ਸਿਹਰਫੀ

ਅਲਫ-ਆਖਦਾ ਪੂਰਨਗੁਰੂਤਾਈਂ ਕਿੱਸਾ ਦਰਦਫਿਰਾਕਦਾ ਖੋਲਕੇ ਜੀ
ਨੇਕੀ ਮਾਊਂਤੇ ਬਾਪਦੀ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਸਭਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਦਸਦਾ ਫੋਲਕੇ ਜੀ
ਗੁਰੂਨਾਥ ਸੁਣਕੇਤੁਸਦੇ ਦਰਦ ਰੋਯਾ ਹੰਝੂ ਖੂਨਦੇ ਅੱਖੀਓਂ ਡੋਲਕੇ ਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸੁਣਾਉਗੱਲ ਸਾਰੀਹਾਲ ਵਰਤਿਆ ਮੁਖਥੀਂ ਬੋਲਕੇ ਜੀ
ਬੇ-ਬਹੁਤ ਸਾ ਲਾਜਲਾ ਜੰਮਿਆਂ ਮੈਂ ਘਤ ਧੌਲਰੀਂ ਪਾਲਿਆਂ ਬਾਪ ਮੈਨੂੰ
ਬਹਰੀਵਰੀਂ ਮੈਂ ਨਾਥਜੀ ਬਾਹਰਆ ਯਾਬਾਪ ਹੁਕਮਕੀਤਾਜਦੋਂ ਆਪਮੈਨੂੰ
ਲਗੇਸਦਕੇ ਕਰਨਵਿਆਂਹ ਮੇਰਾ ਸੁਣਕੇ ਚੜਿਆ ਸੀ ਗਮਦਾ ਤਾਪ ਮੈਨੂੰ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਆਖਿਆਂ ਬਾਪਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਭਾਂਵਦਾਇਹ ਸਰਾਪ ਮੈਨੂੰ
ਤੇ-ਤੱਕ ਡਿਗਾਂ ਵਲ ਮੇਰੀ ਦਿਲੋਂ ਸਮਝਿਆ ਮੈਂ ਹੋਈ ਕੇਹਰਵਾਨੀ
ਫੇਰ ਰਬ ਕਰਾਣਾ ਤੇ ਆਖਿਓ ਸੂ ਕਰਹੁਕਮ ਜ਼ਬਾਨ ਥੀਂ ਮੇਹਰਬਾਨੀ
ਜਾ ਪੂਰਨ ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਟੇਕ ਮਥਾ ਕਰ ਸਮਝਣਾਂ ਨਾਥ ਜੀ ਹੋਸ਼ ਦਾਨੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਜਾਂਮਹਲ ਵੜਿਆਦੇਖਹੋਯਾਸੀ ਲੂਣਾਦਾਸਿਦਕਫਾਨੀ

ਸੇ-ਸਾਬਤੀ ਵਿਚ ਨਾ ਰਹੀ ਓਹਦੇ ਮੈਨੂੰ ਪਕੜਕੇ ਪਾਸ ਬਹਾਨ ਲਗੀ
ਜਰਾਨਾਬਜੀ ਗਲਨੂੰਸਮਝਣਾਂਜੇਪਾੜਾਜਿਮੀਂਅਸਮਾਨਦਾ ਪਾਨਲਗੀ
ਕੰਨੀਖਿਚਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰਆਂਯਾਜਦੋਂਡਿੱਠ ਮੈਂ ਧਰਮ ਗਵਾਨ ਲਗੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾਂਰਾਤਨੂੰਆਂਯਾਂ ਰਾਜਾ ਉਹਨੂੰ ਨਾਲਸਾਂਸ ਮਸਾਨ ਲੱਗੀ
ਜੀਮ-ਜਦੋਂ ਸੁਣੀ ਰਾਜੇ ਗੱਲ ਮੇਰੀ ਓਸੇ ਵਕਤ ਮੈਨੂੰ ਸਦਵਾਇਕੇ ਜੀ
ਕਹਿਰਵਾਨ ਹੋਯਾ ਬਾਪਓੱਸੇ ਵੇਲੇਧਪਾਂ ਮਾਰਿਆ ਕੋਲ ਬਹਾਇਕੇ ਜੀ
ਓਸੇ ਵਕਤਜਲਾਦਾਂਕੇ ਆਖਯਾਸੂ ਖੂਹਵਿਚ ਪਾਓਇਹਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਨੂੰ ਏਸ ਅੰਦਰ ਕਰ ਗਏ ਦਾਖਲ ਇਥੇ ਆਇਕੇ ਜੀ
ਹੇ-ਹਾਲ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਤਾਈਂ ਕਹਿੰਦਾਂ ਵਰਤਿਆਂ ਇਹ ਨਜੂਲ ਮੈਨੂੰ
ਮੇਰੇ ਮਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਵਸ ਨਾਹੀਂ ਇਹ ਰੱਬ ਦਿਖਾਏ ਮਢੂਲ ਮੈਨੂੰ
ਕਰਮ ਕਰੋ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀ ਹੋਵਣ ਨੈਣ ਪਰਾਣ ਵਸੂਲ ਮੈਨੂੰ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੁਕਾਰਦਾ ਗੁਰਾਂਤਾਈਂ ਪਿਛਾ ਦੇਨ ਜਾਵਣਾ ਮੂਲ ਮੈਨੂੰ
ਖੇ—ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਤਾਈਂ ਜਲ ਪਾਕੇ ਨੂਰ ਦਾ ਤੁਰਤ ਸੀਤਾ
ਹਥੀਂ ਅਪਨੇ ਓਸਦੇ ਮੁਖ ਪਾਤਾ ਪੜਦੇ ਖੁਲ ਗਏ ਜਦੋਂ ਘੁਟ ਪੀਤਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਹੋਰਾਂ ਉਤੇਪਾ ਪੜਦਾਪੂਰਨ ਭਗਤਤਾਈਂਸਾਵਧਾਨ ਕੀਤਾ
ਕਾਂਦਰਯਾਰ ਆਖੇਪੂਰਨ ਭਗਤ ਤਾਈਂਬਚਾ ਦੁਖਤੇਰਾ ਦੂਰ ਕੀਤਾ
ਦਾਲ—ਦੇਣ ਲਗਰੁਖਸਤ ਉਸਵੇਲੇਨਾਥ ਆਖਿਆਂ ਬਚਾਮੁਲਕ ਜਾਂਓ
ਦੇਖ ਮਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਠੰਡ ਪਵੇ ਦੁਖ ਟੁਟਿਆਂ ਜਾਇਕੇ ਸੁਖ ਪਾਓ
ਪੂਰਨ ਆਖਿਆ ਬਹਿਸਾਬ ਗਲਾਂ ਕੰਨ ਪਾਂਟ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਖਾਕ ਲਾਓ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੁਕਾਂਰਦਾਨਥ ਤਾਈਂ ਮੇਹਰਬਾਨਗੀ ਦੇਘਰਵਿਚ ਆਓ
ਜ਼ਾਲ-ਜ਼ਰਾ ਪਵੇ ਖਿਆਲ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਆਖਦਾ ਜੋਗ ਕਮੌਣ ਔਖਾ
ਫਾਕਾ ਫਿਕਰਤੇ ਸਬਰਕਬੂਲਕਰਨਾਦੁਨੀਆਂਛਡਣੀਤੇਮਰਜਾਣ ਔਖਾ
ਨਾਂਲੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰਦੂਰ ਕਰਨਾ ਮਨਦੀ ਹਿਰਸ ਤਰੋੜਨਾ ਬਾਣ ਔਖਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਿਹਾਪੂਰਨਭਗਤਤਾਈਂ ਏਸਰਾਂਹਦਾਮਕਸਦਪਾਨ ਔਖਾ.
ਰੇ—ਰੋਇਕੇ ਪੂਰਨ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਲੜ ਛੋੜ ਤੇਰਾ ਕਿਥੇ ਜਾਵਸਾਂ ਮੈਂ
ਫਾਕਾ ਫਿਕਰਤੇ ਸਿਦਕਕਬੂਲ ਕਰਕੇਤੇਰਾਹੁਕਮ ਬਜਾਇ ਲਿਆਸਾਂਮੈਂ

ਕਰੇ ਕਰਮ ਤੇ ਸੀਸ ਹੱਥ ਰਖੇ ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਗੁਲਾਮ ਕਹਾਵਸਾਂ ਮੈਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤਵਾਜਿਆਂਹੋਰਜੇਹੜੀ ਨੀਅਤਸਾਬਤੀਨਾਲਕਮਾਵਸਾਂਮੈਂ
ਜੇ-ਜਾਰ ਬੇਜਾਰ ਹੋ ਨਾਥਅਗੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਅਸੀਸ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਜੇ
ਗੁਰੂ ਇਕ ਸਰੀਰਤੋਂ ਜ਼ੁਲਫ ਕਤਰੀ ਕੰਨਪਾੜਕੇ ਮੁੰਦਰਾਂ ਪਾਉਂਦਾ ਜੇ
ਗੇਰੀਦਾਰ ਪੁਸ਼ਾਕੀਆਂਖੋਲ ਬੁਚਕਾਂਹਥੀਂ ਆਪਣੀਨਾਥਪਹਿਨਾਉਂਦਾਜੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਰੂ ਸਵਾ ਲੱਖਵਿਚੋਂ ਪੂਰਨਭਗਤ ਮਹੰਤ ਬਨਾਉਂਦਾਂ ਜੇ
ਸੀਨ ਸੁਣੋਲੋਕ ਕਿਸੇ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰੱਬਦੇ ਨਾਮਤੋਂ ਜਾਨ ਵਾਰੀ
ਓਹਨਾਂ ਮੌਤਦਾਜਾਂਮ ਕਬੂਲਕੀਤਾ ਪਰ ਸਾਬਤੀ ਦਿਲੋਂ ਨ ਮੂਲ ਹਾਰੀ
ਰੱਬ ਜਦ ਕਰ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਦਾ ਏ ਦੁਖ ਦੇਕੇ ਸੁਖਦੀ ਕਰੇ ਕਾਰੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਉਸਦੇ ਹੋ ਰਹੀਏ ਸ਼ਰਮ ਪੈਂਦੀਏ ਉਸਨੂੰ ਬੜੀ ਭਾਰੀ
ਸ਼ੀਨ-ਸ਼ੈਹਰ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਪੂਰਨ ਚਲਿਆ ਖਾਕ ਲਗਾਇਕੇ ਜੀ
ਕਹਿਆਂ ਜੋਗੀਆਂ ਪੂਰਨਾਅੱਜ ਜੇਤੂੰ ਆਵੇਂ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਤੋਂ ਫਤਹ ਪਾਕੇ ਜੀ
ਅਗੇ ਕਈ ਜੋਗੀ ਓਥੇ ਹੋ ਆਏ ਮਹਲਾਂ ਹੇਠ ਅਲਖ ਜਗਾਇਕੇ ਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤੇਰੀ ਸਾਨੂੰ ਖਬਰਨਾਹੀ ਰੁਜੂਕਰੇ ਜੋ ਓਸਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਜੀ
ਸਵਾਦਸਹਿ ਬਦਾਨਾਮਧਿਆਕੇਜੀਪੂਰਨਆਖਯਾਹੁਕਮਦੀਢਿਲਕੋਈ
ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਫੜਾਇਕੇਹਥ ਤੂੰਬਾਥਾਪੀ ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹਦੀ ਸਰਹਲਾਈ
ਨਾਥ ਆਖਿਆਂ ਏਹ ਹੈਮਤ ਸਾਂਡੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਂਨਣਾ ਭੈਣ ਮਾਈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਭ ਲਮੁਲਕਫਿਰਨਾਂ ਮਤਾਂਦਾਗੀ ਫਕੀਰੀਨੂੰਲਗ ਜਾਈ
ਜ਼ਵਾਦ-ਜ਼ਰੂਰਤ ਜੇਦੁਨੀਆਂਦੀ ਹੁੰਦੀਕਾਨੂੰਆਪਣਾਆਪਰੁਹਾਉਂਦਾਮੈਂ
ਤਦੋ ਲੂਣਾਂ ਦਾ ਆਖਿਆ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ ਖੂਹ ਪੈ ਕਿਉਂ ਵਢਾਉਂਦਾ ਮੈਂ
ਹੁਣਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰਘਲ ਰਹੇਖੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਮੁਲਕ ਟੁਰ ਜਾਉਂਦਾ ਮੈਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇਖੁਸੀਦੀਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਘਰ ਕਈਵਿਆਹ ਕਰਾਉਂਦਾ ਮੈਂ
ਤੋਇ-ਤਾਲਿਆ ਮੰਦਫਕੀਰਪੂਰਨ ਪਹਿਲੇਰੋਜ਼ ਗਾਇਨਨੂੰ ਚਲਿਆ ਏ
ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਵੜਿਆਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂਕੇ ਬੂਹਾ ਜਾ ਮਹੱਲ ਦਾ ਮਲਿਆ ਏ
ਓਥੇ ਮੁਖਥੀਂ ਇਕਅਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ ਰਾਣੀ ਖੈਰ ਗੋਲੀ ਹਥ ਘਲਿਆ ਏ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਲਾਮ ਬੇਤਾਬ ਹੋਈ ਸੂਰਤ ਵੇਖ ਸੀਨਾ ਥਰਥਲਿਆ ਏ

ਜੋਇ-ਜਾਹਰਾ ਗੋਲੀ ਕੋ ਕਹੇ ਪੂਰਨ ਜਾਹ ਘਲਤੂੰ ਰਾਣੀਨੂੰ ਖੈਰ ਪਾਏ
ਅਸਾਂ ਖੈਰਲੈਣਾਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂਤੁਸਾਂ ਗੋਲੀਆਂ ਤੋਂਨਹੀਂ ਲੈਣ ਆਏ
ਪੂਰਨ ਅਗੋਨਾਗੋਲੀਨੇ ਉਜਰਕੀਤਾਪਿਛਾ ਪੂਛਕੇ ਰਾਣੀ ਦੇਪਾਸ ਆਏ
ਕਾਦੂਯਾਰਗੋਲੀ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇਤਾਨਾ ਸੀਨੇ ਵਿਚ ਲਾਏ
ਐਨ-ਅਰਜ਼ਮੇਰੀਸੁਣਕਹਗੋਲੀ ਵਡਾ ਸੂਰਤਦਾ ਕਰਨਿਏਮਾਣ ਰਾਣੀ
ਇਕ ਆਂਯਾ ਹੈ ਜ ਫਕੀਰ ਕੋਈ ਵੇਖ ਹੋਈ ਹਾਂ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਾਣੀ
ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਲੱਖ ਹਿਸੇ ਭਾਵੇਂ ਗੈਰਤ ਤੂੰ ਦਿਲ ਵਿਚਜਾਨ ਰਾਣੀ
ਕਾਂਦਰਯਾਰ ਮੈਥੋਂ ਨਹੀਂ ਖੈਰ ਲੈਂਦਾ ਤੇਰੇ ਦਖਣ ਨੂੰ ਚਲਾ ਆਨ ਰਾਣੀ
ਗੈਨ-ਗੁਸਾਂ ਆਯਾ ਰਾਣੀਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰਤਾਂਕੀ ਖੋਲ ਝਰੋਖੇਦੇ ਵਿਚ ਆਂਈ
ਕਰਨਜੀਰ ਫਕੀਰਦੇਵਲਡਿਠਾਸੂਰਤਦੇਖਦਿਆਂਹੀਦਿਲ ਰਸ਼ਕ ਖਾਈ
ਕਰੇ ਗੋਲੀਏ ਸਦ ਲਿਆ ਇਹਨੂੰ ਏਹਦੀ ਸ਼ਕਲਕੇਹੀ ਮੇਰੇਮਨ ਭਾਈ
ਕਾਂਦਰਯਾਰਆਖੇਜੋਗੀਆਂਆਈਅੰਦ੍ਰ ਰਾਣੀਸੁੰਦਰਾਂਦੇਮਨ ਮੇਹਰਆਈ
ਫੇ-ਫੇਰ ਕਿਹਾਪੂਰਨ ਭਗਤਅਗੋਂ ਅੰਦਰ ਜਾਨਾ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾਕੂਮ ਨਾਂਹੀਂ
ਬਾਹਰਆਇਕੇ ਰਾਣੀਏਖੈਰਪਾਕੇਅਸਾਂ ਫਕੀਰਾਂਤੋਂ ਛੁਪਨਾਧ੍ਰਮ ਨਾਂਹੀਂ
ਅਸੀਂ ਆਇਤੇ ਲਭ ਦੀਦਾਰ ਕੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਂਡੇ ਮਨ ਭਰਮ ਨਾਂਹੀਂ
ਕਾਦੂਯਾਰ ਅਸੀਲਾਂਦੇ ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਕੋਈਜਾਤ ਕੁਜਾਤ ਬੇਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ
ਕਾਫ-ਕਲਫ ਸੰਦੂਕ ਖੋਲ ਰਾਣੀ ਮੋਹਰਾਂ ਕਢ ਲਿਆਕੇ ਢੇਰ ਕਰਦੀ
ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਤੇ ਮੋਤੀਥਾਲੀ ਆਪ ਲਿਆਉਂਦੀ ਪੂਰ ਜ਼ਰਦੀ
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਮੁਖਤੋਂਲਾਹ ਪੜਦਾ ਹੱਥ ਬੰਨਕੇ ਪੈਰਾਂਤੇ ਸੀਸ ਧਰਦੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪਰ ਫੇਰਵੀ ਆਵਣਾ ਜੇਹੋ ਜਹਾਂਗੀ ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ ਬਰਦੀ
ਕਾਫ-ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਚਲੋ ਘਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਬੰਨਕੇ ਅਰਜ਼ ਸੁਨਾਉਨੀ ਹਾਂ
ਕਰਾਂ ਟਹਿਲ ਤਵਾਜਿਆਂ ਗੀਝਮੈਨੂੰਭੋਜਨ ਪਾਓਤਾਂਤੁਰਤਪਕਾਉਨੀਹਾਂ
ਅੰਦਰ ਚਲਕੇ ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਵੇਖੋ ਖੂਬ ਫਰਸ਼ ਫਰੂਸ਼ ਵਛਾਉਨੀ ਹਾਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਣੀ ਖੜੀਹੱਥ ਜੋੜੇਘਰ ਆਓਤਾਂ ਜਾਂਉਨਾਪਾਉਨੀ ਹਾਂ
ਲਾਮ-ਲਿਆਂਦੇ ਭਿਛਿਆਕਹੇ ਪੂਰਨ ਅੰਦਰ ਵਾੜ ਨਾਂਬਨਾਵੇਰ ਸਾਂਨੂੰ
ਅਗੇ ਇਕਫਾਹੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹਾਂ ਕੋਈਪਾ ਨਾਹੀਂ ਕਿੱਸਾਂ ਹੋਰ ਸਾਂਨੂੰ

ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਸੁਹਾਂਵਦੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜੇ ਅਸੀਂ ਚਲਦੇ ਭਲੇ ਹਾਂ ਟੋਰ ਸਾਨੂੰ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਖਫਾ ਹੁੰਦਾ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਸਾਨੂੰ
ਮੀਮ-ਮਿੰਨਤਾਂ ਭੀ ਕਰ ਰਹੀ ਰਾਣੀ ਪੂਰਨ ਲੈ ਭਿਛਿਆ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਜਾਏ
ਹਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਅਗੇ ਤੂੰਬਾ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਇਕੇ ਰਖਿਆ ਈ
ਨਾਥ ਵੇਖ ਹੈਰਾਨ ਅਸਚਰਜ ਹੋਯਾ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਨੇ ਕਿਸ ਪਾਏ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖੇ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਖੈਰ ਤੁਸਾਂ ਵਲ ਘਲਿਆ ਈ
ਨੂਨ-ਨਾਹੀਂ ਇਹ ਦੌਲਤਾਂ ਕੰਮ ਸਾਡੇ ਗੁਰਾਂ ਆਖਿਆ ਮੋੜਕੇ ਆ ਪੂਤਾ
ਇਹ ਲੈਣਾ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ ਪਕਾ ਭੋਜਨ ਮੰਗ ਲਿਆ ਪੂਤਾ
ਫਕਰ ਜੇਹੀ ਨ ਦੌਲਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਆਪ ਖੁਦਾ ਪੂਤਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਵਾਹਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋੜ ਜਾਣਾ ਦੌਲਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਖਾਕ ਹਵਾ ਪੂਤਾ
ਵ-ਵੇਦ ਪਿਆ ਏ ਗਲ ਦਿਲ ਪੂਰਨ ਹੀਰੇ ਮੋੜਨ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਲ ਉਤੇ
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਪੂਰਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਲੋਂ ਚੜ੍ਹ ਦੇਖਦੀ ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਉਤੇ
ਜਾਨੀ ਜਾਨ ਦਲੀਲ ਾ ਦਾ ਆਪ ਵਾਲੀ ਪੂਰਨ ਆ ਫਿਰਿਆ ਘੜੀ ਪਲ ਉਤੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਉਸ ਗਲ ਦਾ ਗਾਹਕ ਨਾਹੀ ਹੀਰਾ ਨੀਲੋ ਚਦੀ ਹੈ ਜੜੀ ਰਲ ਉਤੇ
ਹੱਸ-ਹੱਸ ਕੇ ਆਣ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਤਾਈਂ
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਉਲਟਾਕੇ ਫੇਰ ਕਰਦਾ ਮੋਤੀ ਸਾਂਭ ਰਾਣੀ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ
ਪਕੇ ਭੋਜਨ ਦੀ ਭਿਛਿਆ ਪਾ ਸਾਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਰਤ ਲਿਆਉ ਨਾਹੀਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਖਫਾ ਹੁੰਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਮੋਤੀਆਂ ਵਲ ਨਾ ਚਿਤ ਨਾਹੀਂ
ਲਾਮ ਲਿਆਉਂਦੀ ਤੁਰਤ ਪਕਾ ਰਾਣੀ ਛੱਤੀ ਭੋਜਨ ਹਰਮ ਕਰਾਇਕੇ ਜੀ
ਚਲੀ ਸਿਰੀਂ ਚੁਕਾਕੇ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਆਪ ਨਜ਼ਰ ਲੈਂਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇਕੇ ਜੀ
ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲ ਪਈਆਂ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਮੰਗਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਜਾਇਕੇ ਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਲੈ ਚਲਿਆ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਹੁਸਨ ਦੀ ਹੂਰ ਲੀ ਲਾਇਕ ਜੀ
ਅਲਫ-ਆਖਦੇ ਅੱਲਾਂ ਹੈ ਸੂਰਤ ਅੱਲਾ ਪਾਕ ਜਿਨੂੰ ਸੂਰਤ ਆਪ ਦੇਵੇ
ਸੂਰਤ ਵੇਂਦ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਲ ਦੇਖੇ ਹਰ ਕੋਈ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਹਸ ਦੇਵੇ
ਮਾਰੇ ਸੂਰਤਾਂ ਦੇ ਮਰ ਗਏ ਆਸ਼ਕ ਇਕ ਅੱਗ ਫਿਰਾਕ ਦੀ ਪਾ ਦੇਵੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪਰਵਾਹ ਕੀ ਸੋਹਣਿਆਂ ਨੂੰ ਅਣਮੰਗੀਆਂ ਦੌਲਤਾਂ ਆਪ ਦੇਵੇ

ਯੇ-ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਜੇੜ੍ਹੀਗੱਲਨੂੰਜੀ ਪੂਰਨ ਆਖਿਆਨਾਥਜੀ ਆਉਂਦੀਏ
ਖਕਾ ਭੋਜਨ ਨਾਥ ਦੇ ਰਖ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜਕੇ ਅਰਜ਼ ਸੁਨਾਉਂਦੀ ਏ
ਰਾਣੀਸੁੰਦਰਾਂ ਮੁਖਤੋਂ ਲਾਹ ਪੜਦਾਚਰਨ ਚੁੰਮਕੇਸੀਸ ਨਿਵਾਉਂਦੀ ਏ
ਕਾਦੁਯਾਰ ਅਸਾਂ ਇਹ ਦੇਖਨੇ ਹਾਂ ਰਾਣੀ ਕੀ ਇਨਾਮ ਲਿਆਉਂਦੀ ਏ

ਚੌਥੀ ਸਿਹਰਫੀ

ਅਲਫ ਆਏ ਜੋਗੀ ਸਭ ਵੇਖਣੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਵਾਰ ਫੁਵਰਿਓਂ ਘਤ ਘੇਰਾ
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਮੁਖਤੋਂ ਲਾਹ ਪੜਦਾ ਸਭਨਾ ਵਲ ਦੀਦਾਰ ਕੇਰੇ ਫੇਰਾ
ਗੋਰਖਨਾਥ ਤੇਪੂਰਨਹੀ ਰਹੇ ਸਾਬਤ ਹੋਰ ਡੋਲਿਆ ਆਣਕੇ ਸਭ ਡੇਰਾ
ਕ ਦਰਯਾਰ ਗੁਰੂ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋਯਾ ਕਹਿੰਦਾ ਮੰਗਜੋ ਰਾਣੀਏ ਜੀ ਤੇਰਾ
ਬੇ-ਬਹੁਤਹੈ ਨਾਥਜੀ ਦਇਆ ਤੇਰੀ ਕਿਸੇ ਗਲਦੀ ਕੁਝ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾਹੀਂ
ਹੀਰੇਲਾਲਜਵਾਹਰ ਤੇਸਵਰਨਚਾਂਦੀ ਸਭਮੇਉਂਦੇ ਮਾਲ ਮਤਾਹ ਨਾਹੀਂ
ਹੋਰ ਗੋਲੀਆਂਬਾਂਦੀਆਂ ਟਹਿਲਨਾਂਨੇ ਕਿਸੇਗੱਲਦੀ ਕੁਝਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾਹੀਂ
ਕਾਦੁਯਾਰ ਦੀਦਾਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਈ ਹੋਰ ਨਾਥ ਜੀ ਵੇਤ ਵਲਾ ਨਾਹੀਂ
ਤੇ-ਤੁਠਾ ਹਾਂ ਰਾਣੀਏ ਮੰਗਮੇਥੋਂ ਦੂਜੀਵਾਰ ਕਹਿਆ ਅਜੇ ਹੈਈ ਵੇਲਾ
ਚਾਰਕੂੰਟ ਦੇਬਾਗ ਬਹਾਰਮੇਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਖਾਂਈ ਰਖੀ ਯਾਦ ਵੇਲਾ
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂਉਠਕੇ ਨਜਰ ਕੀਤੀ ਪੂਰਨਭਗਤੀ ਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲ ਵੇਲਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇਤੂਠਾਹੈਬਖਸ਼ ਮੈਨੂੰਰਾਣੀ ਆਖਿਆ ਪੂਰਨ ਦੇਹ ਵੇਲਾ
ਸੇ-ਸਾਬਤੀ ਦੇਨਾਲ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਕਿਸਦਾ ਜੀਉਨਾ ਤੋੜਿਆ ਏ
ਪੂਰਨ ਅਗੇ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਰਿਆ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਦਾਂ ਮੂਲਨਾ ਮੋੜਿਆ ਏ
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂਦਿਲੋਂ ਦਲੀਲ ਕਰਦੀਮੈਂ ਤਾਂਵਰਪਾਯਾਕੇਹਾ ਲੋੜਿਆ ਏ
ਕਾਦਰਯਾਰਮੀਆਂ ਪੂਰਨਭਗਤਦਾਜੀਹੁਣ ਗੁਰੂਤੋਂ ਸਾਥ ਵਿਛੋੜਿਆ ਏ
ਜੀਮ-ਜਦੋਂ ਆਈਸ਼ਹਿਰਆਪਣੇਨੂੰਕਹਿੰਦੀ ਅੱਜਚੜ੍ਹੀਤਖਤ ਤਾਜਦੇਜੀ
ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨਾ ਮੇਉਂਦੀ ਵਿਚ ਜਾਮੇ ਬੰਦ ਟੁਟ ਗਏ ਪਸਵਾਜ ਦੇਜੀ
ਅਜ ਵਨਜਵਿਹਾਜਿਆਮੈਂ ਜਿਹੜਾ ਐਸਾ ਹੋਰਨਾ ਕੋਈ ਵਿਹਾਜਦੇ ਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਲੈਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰਵੜਦਾ ਕੰਮਦੇਖ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਦੇ ਜੀ
ਹੇ-ਅਹਿਲਵਾਲ ਸਰੀਰ ਅੰਦਰਪੂਰਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਛਾਣਿਆ ਏ

ਜਿਸ ਗਲ ਥੀਂ ਸੰਗਦਾ ਰਿਹਾ ਮੈਂ ਹੁਣ ਦੇਖ ਰਾਣੀ ਕਹਿਆ ਰਾਨਿਆ ਏ
ਕਿਹਾ ਰਾਣੀਏਂ ਵਿਸ਼ਾ ਮੈਂ ਕਰ ਆਵਾਂ ਪੂਰਨ ਸਮਝ ਕੇ ਗੱਲ ਵਖਾਨਿਆ ਏ
ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਖਲੋਕੇ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਖਿਆ ਵਾਂਗ ਨਿਮਾਨਿਆ ਏ
ਖੇ-ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਦੇ ਦਗਾ ਟੁਰ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
ਰਾਣੀ ਜਾਣਦੀ ਮੇਰੇ ਹੁਸਨ ਮੁਠਾ ਜੇਹੜਾ ਵਿੱਝ ਅਜ ਜਾਂ ਫੁਰਮਾਂਵਦਾ ਏ
ਨਾਲ ਘੱਲ ਦੇਂਦੀ ਦੋਹਾਂ ਗੋਲੀਆਂ ਕੋ ਪੂਰਨ ਰਾਣੀਏਂ ਦਗਾ ਕਮਾ ਗਿਆ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾ ਪੂਰਨ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਟਿਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਰਾਹ ਪੁਛਾਂਉਦਾ ਏ
ਦਾਲ-ਦਸਿਆ ਆਕੇ ਗੋਲੀਆਂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਰਾਣੀਏ ਦਗਾ ਕਮਾ ਗਿਆ
ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਾ ਰਹੀਆਂ ਹੱਥੀਂ ਪੈ ਕੰਨੀ ਛੜਕਾ ਗਿਆ
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਸੁਣ ਬੇਤਾਬ ਹੋਈ ਸੱਸੀ ਵਾਂਗ ਨੂੰ ਤੜਫਾ ਗਿਆ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇਕੇ ਪੁਛਓਹ ਦਸੋ ਗੋਲੀਓ ਨੀ ਕੇਹੜੇ ਰਾਹ ਗਿਆ
ਜ਼ਾਲ-ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਤਾਂਕਤ ਰਹੀ ਤਨ ਵਿਚ ਰਾਣੀ ਗਾਂਵਦੀ ਗਮਾਂ ਦੇ ਗੀਤ ਲੋਕੋ
ਮੈਂ ਭੁਲੀ ਹਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਲਾਇਓ ਜੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਲੋਕੋ
ਜੰਗਲ ਗਏ ਨਾ ਬਹੁੜਦੇ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋਗੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੀਤ ਲੋਕੋ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੁਛੇ ਜੇਹੜੇ ਦੁਖ ਮੇਰਾ ਓਸੇ ਵਕਤ ਹੋਯਾ ਪਥਰ ਚੀਤ ਲੋਕੋ
ਰੇ-ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਾਣੀ ਰੋ ਰੋ ਆਖਦੀ ਪੂਰਨਾ ਲੁਟ ਗਿਓਂ
ਬਾਗ ਸ਼ੌਕ ਦੇ ਪਕ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਨੇਹੁ ਲਾਇਕੇ ਪੂਰਨਾ ਪੁਟ ਗਿਓਂ
ਘੜੀ ਬੈਠ ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਰਜ ਗੱਲਾਂ ਝੂਠੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਕੇ ਰੁਠ ਗਿਓਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਸੱਸੀ ਵਾਂਗ ਤੈਨੂੰ ਥਲਾਂ ਵਿਚ ਰੁਲਾਂ ਦੀ ਨੂੰ ਸੁਟ ਗਿਓਂ
ਜੇ-ਜੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਢੋਲਾ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਕਰ ਦੋਸਤ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਵਲ ਜੋਈ
ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਣੀ ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਤੋਂ ਡਿਗ ਮੋਈ
ਪਿਟਣ ਗੋਲੀਆਂ ਬਾਂਦੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਸ਼ੋਰ ਹੋਯਾ ਰੰਨ ਮਰਦ ਰੋਈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕੀ ਕਹਾਂ ਉਸ ਵੇਲੜੇ ਦੀ ਜਿਸ ਵੇਲੜੇ ਸੀ ਇਹ ਗੱਲ ਹੋਈ
ਸੀਨ-ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਸਵਾਸ ਮੁਕਤ ਹੋਏ ਪੂਰਨ ਨੱਠਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਪੁੰਨਾ
ਗੁਰੂ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਰ ਕਹਿਰ ਆਯੋਂ ਤੇਰੇ ਕਾਰਨੇ ਹੋਯਾ ਹੈ ਅੱਜ ਸੁੰਨਾ
ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਖਫਾ ਡਿਠਾ ਭਰ ਨੈਣ ਉਹ ਬੈਠ ਕੇ ਕੋਲ ਰੁੰਨਾ

ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖੇਜਾਓ ਵਤਨਗੋਆ ਦੇਖਮਾਪਿਆਂਨੂੰ ਪਵੇਂ ਠੰਡ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਸੀਨ—ਸਯਾਲ ਫੇਟਦੀਤਰਫ ਪੂਰਨਗੁਰੂ ਵਿਦਾਕੀਤਾ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋਕੇ
ਬਾਗ ਆਪਣੇ ਆਸਣਆਨਲਾਯਾਬਾਹੀਂਵਗੀ ਪੂਰਨ ਗਿਆਵਾਨ ਹੋਕੇ
ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਮੋਯਾ ਹੈ ਖਸਮ ਏਹਦਾ ਰੁਖ ਉਜੜ ਸਾਨ ਵੈਰਾਨ ਹੋਕੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤਰੌਂ ਕਿਆ ਆਪਪਾਣੀ ਵਾਖਾ ਪਕੀਆਨੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕੇ
ਸਵਾਦ-ਸਿਫਤਸੁਣਕੇ ਕ੍ਰਾਮਾਤਜਾਹਰਾ ਸਾਰਾਸ਼ੈਹਰਹੁਮਾਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ
ਬਾਰਾਂਬਰਸਾਪਿਛੋਂ ਜਾਣੇਕੌਣਕੋਈ ਪਰਦਾਪਾਕੇ ਮੁਖ ਛੁਪਵਾਉਂਦਾ ਹੈ
ਜੇਕੋਈ ਆਇਕੇਪਾਸ ਮੁਰਾਦ ਮਗੇ ਨਾਮ ਰੱਬਦ ਆਸ ਪੁਗਾਉਂਦਾ ਹੈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਦੁਖਜਾਂਦੇਲੋਕੀਆਂਦੇਪੂਰਨ ਅੰਨਿਆਂਨੈਣ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ
ਜੁਆਦ ਜ਼ਬਰ ਚਲਾਉਂਦਾਵੇਟਐਸੀਰਾਜਾਤੇਰਾਣੀ ਮਿਲਣ ਆਯਾ ਹੈ
ਅਗੇ ਅਗੇ ਸਲਵਾਨ ਤੇਪਿਛੇ ਲੂਣਾਂ ਰੱਬ ਦੋਹਾਂਨੂੰ ਬਾਗ ਲਿਆਯਾ ਹੈ
ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਪੂਰਨਨੇਨਜ਼ਰਕੀਤੀ ਮਾਂਆਈਹੈ ਜਿਸ ਮਰਵਾਯਾ ਹੈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂਪੂਰਨ ਭਗਤਅਗੋਂ ਚਰਨਚੁੰਮਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯਾ ਹੈ
ਤੋਯੇ ਤਰਫ ਤੇਰੀ ਮਥਾ ਟੇਕਣਕੋ ਰਾਜਾ ਆਂਖਦਾ ਚਿਤ ਚਿਤਾਰਿਆ ਹੈ
ਆਗੋਂ ਉਨਕੇ ਤੁਧਫਕੀਰ ਸਾਈਂ ਵਡਾ ਭਾਰ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਚਾੜਿਆ ਹੈ
ਪੂਰਨ ਕਹੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਰੱਬ ਤੈਨੂੰ ਆਪ ਗੁਰ ਦਾ ਰੂਪ ਉਤਰਿਆ ਹੈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਤੂੰਦੇਸ਼ਦਾ ਹੈ ਵਾਲੀ ਤਦ ਉਠ ਮੈਂ ਵਚਨ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ
ਜ਼ੋਏ ਜ਼ੋਰ ਹਕੀਕਤ ਕਹੀਂ ਰਾਜਾ ਕੀਕਰ ਆਯਾ ਹੈ ਚਲ ਅਸਥਾਨ ਮੇਰੇ
ਰਾਜੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣੋਂ ਫਕੀਰ ਸਾਈਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੀ ਸੰਤਾਨ ਮੇਰੇ
ਇਕ ਨਾਬਾਲ ਖੇਡਦਾ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਮੂੰਹ ਦਿਸਦੇ ਮਹਿਲ ਵੈਰਾਨ ਮੇਰੇ
ਕਾਂਦਰਯਾਰ ਗੁਜਰੇ ਬਾਰਾਂਬਰਸ ਮੈਨੂੰਘਰ ਖੇਡਦੇ ਨਹੀ ਨਾਦਾਨ ਮੇਰੇ
ਐਨ-ਇਲਮ ਸਾਡੇਵਿਚ ਆਉਂਦਾਹੈ ਅਗੇ ਇਕਤੁਸਾਂ ਘਰਪੁਤ ਹੋਯਾ
ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਉਜਾੜ ਦੇ ਜਾ ਉਹਨੂੰ ਵਾਂਗ ਬਕਰੇ ਦੇ ਤੁਸਾਂ ਕੋਹਿਆ
ਓਹਦੀ ਬਾਤ ਤੂੰਆਪ ਸੁਣਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਦੁਖ ਅਜਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮੋਯਾ
ਕਾਂਦਰਯਾਰ ਸਲਵਾਂਨਨੂੰ ਉਸਵੇਲੇ ਆਯਾਯਾਦ ਪੂਰਨ ਭਰ ਨੈਣ ਰੋਯਾਂ
ਗੈਨ-ਗਰਕ ਹੋਯਾਂ ਰਾਜਾ ਉਸਵੇਲੇ ਜਿਮੀਂਵੇਹਲਨਾਂਦੇਜਾਂ ਗਰਕਜਾਵੇ

ਇਕ ਬਾਲ ਮੇਰੇ ਜੰਮਿਆ ਰਾਣੀ ਸੀ ਇਛਰਾਂ ਓਸਦੀ ਸ਼ਿਕਮ ਮਾਈ
ਮਾਂ ਮਾਤ੍ਰੀ ਦੇਖ ਕੁਧ੍ਰਮ ਹੋਇਆ ਸੁਣ ਮਾਰਿਆ ਓਸਦੀ ਦਰਦ ਖਾਈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਅਗੋਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਆਖੇ ਰਾਜਾ ਮ ਝੂਠੀ ਪੁਤਰ ਦੋਸ਼ ਨਾਈ
ਫੇ ਫੋਲਕ ਵਾਰਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁਣਦਾ ਪੂਰਨ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਖਦਾਂ ਦੱਸ ਮਾਏ
ਸਚੋ ਸੱਚ ਬੋਲ਼ੀ ਮਾਤਾਂ ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਹੀਂ ਤੂੰ ਮੂਲ ਮਾਏ
ਗੁਰੂ ਦੇਵੇਗਾ ਤੁਰਤ ਔਲਦ ਤੈਨੂੰ ਵਰਤੀ ਜੋ ਜ਼ਬਾਨ ਥੀਂ ਆਖ ਮਾਏ
ਕ ਦ ਯ ਰ ਔਲਾਦਦਾ ਦੁਖ ਮਦਾਂ ਰਾਣੀ ਖੋਲਕੇ ਭੇਤਚਾ ਦਸਿਆ ਏ
ਕਾਫ਼–ਕਹਿਰ ਹੋਇਆਂ ਤਕਸੀਰ ਮੈਥੋਂ ਲੂਣਾ ਖੋਲਕੇ ਸੱਚ ਸੁਣਾਇਆ ਏ
ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾ ਭੁਲੀ ਮੈਂ ਤੱਤੀ ਜਦ ਮਿਲਨ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਆਇਆ ਏ
ਗਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਮੈਂ ਬੇਹਦੀਆਂ ਮੈਂ ਲਾ ਤੋਹਮਤਾਂ ਲਾਲ ਗਵਾਇਆਂ ਏ
ਕਾਂਦਰਯਾਰ ਸਲਵਾਨ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਭਰ ਖੂਨ ਨੈਣਾਂ ਵਿਚ ਆਇਆ ਏ
ਕਾਫ਼ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਤੁਧ ਆਂਪ ਸਾਰੇ ਰਾਜਾ ਆਖਦਾ ਏ ਹਤਿਆਰੀਏ ਨੀ
ਮੰਦਾਂ ਨਾਲ ਕਮਾਇਓਈ ਘਾਤ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਮਾਰਿਓਈ ਹੈਂ ਸਿਆਰੀਏ ਨੀ
ਸੂਰਤ ਦੇਖਕੇ ਆਪ ਕੁਧਰਮ ਹੋਈਓਂ ਤੋਹਮਤ ਦੇਕੇ ਮਾਰਿਓ ਡਾਰੀਏ ਨੀ
ਕਾਂਦਰਜਾਰ ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਤਦੋਂ ਤੈਨੂੰ ਤੀਰੀ ਲੇਖ ਕਰਦਾ ਟੂਣੇਹਾਰੀਏ ਨੀ
ਲਾਂਮ ਲਿਖਿਆ ਵਰਤਿਆਂ ਨਾਲ ਉਹਦੇ ਪੂਰਨ ਆਖਿਆ ਛਡ ਸੋਗ ਰਾਜਾ
ਇਹਦੇ ਵਸ ਨਾਹੀਂ ਹੈ ਈ ਰਬ ਵਲੋਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆਂ ਸੀ ਇਹ ਸੰਜੋਗ ਰਾਜਾਂ
ਇਕ ਚਾਂਵਲ ਦਾਂ ਦਾਂਣਾ ਤੂੰ ਖਾਹ ਰਾਂਜਾ ਹੋਸਾਂ ਪੁਤ ਤੁਸਾਂ ਘਰ ਹੋਗ ਰਾਂਜਾ
ਕਾਦਰਜਾਰ ਪਰ ਹੋਵਗੀ ਗਲ ਇਤਨੀ ਉਹਦੀ ਮਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਇਹ ਭੀ ਹੋਗ ਰਾਜਾਂ
ਮੀਮ ਮਿਲਣ ਆਈ ਚਲ ਇੱਛਰ ਭੀ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਆਯਾ ਹੈ ਸਾਧ ਕੋਈ
ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਦਾ ਬਾਗ ਵੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਲਗਾ ਕਰਨ ਹੈ ਫੇਰ ਅਬਾਦ ਕੋਈ
ਮੈਂ ਵੀ ਲੈ ਆਵਾਂ ਦਾਰੂ ਅੱਖੀਆਂ ਦਾ ਪੂਰਨ ਛਡ ਨਾ ਗਿਆ ਸੁਆਦ ਕੋਈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਏਹ ਵੀ ਲੱਖ ਵੱਟਨੀ ਹਾਂ ਦਾਰੂ ਦੇਇ ਫਕੀਰ ਮੁਰਾਦ ਕੋਈ
ਨੂਨ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਡਿਠਾਂ ਮਾਤਾ ਆਉਂਦੀ ਏ ਕਿਸੇ ਹਾਲ ਮੰਦੇ
ਗਈ ਖੜਿਆਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਕੀਤੀ ਰਾਹੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਂ ਆਉਂਦਾ ਖਾਰ ਮੰਦੇ
ਪੂਰਨ ਵੇਖਕੇ ਸਹਿ ਨਾ ਸਕਿਆ ਹੈ ਰੋਇ ਉਠਿਆ ਹੋ ਅਹਿਵਾਲ ਮੰਦੇ

ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਰ ਖੋਲ੍ਹਕੇਗਲ ਸਾਰੀ ਪੂਰਨ ਕਿਸਤਰਾਂ ਮਾਂਦੇ ਦੁਖ ਵੰਡੇ
ਵਾਉ-ਵਰਤਿਆਕੀ ਮਾਤਾਨਾਲਤੇਰੇ ਪੂਰਨਆਖਿਆਦਸਖਾਂਸਾਰਮੈਨੂੰ
ਤਰੇ ਰੋਂਦੀ ਦੇ ਨੈਣ ਬਸੀਰ ਹੋਏ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਮੈਨੂੰ
ਕਹਿੰਦੀ ਇਛਰਾਂਦਰਸ਼ਨਾਂ ਫੋਲਬੇਟਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਯਾ ਅੰਧੇਰ ਗੁਬਾਰ ਮੈਨੂੰ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂਦੇਸਲ ਪੁਤਰਾਂ ਦੇ ਗਈ ਦਰਦ ਵਿਛੋੜ ਕੀ ਮਾਰ ਮੈਨੂੰ
ਹਾਹਥ ਨਾ ਆਉਂਦੇ ਮੇਇਮਾਤਾ ਪੂਰਨ ਮਾਂ ਕੋ ਆਖਦਾ ਰੋਇ ਨਾਹੀਂ
ਅਰਜਨ ਦਾਸ ਜਹੇਆਹੀਂ ਮਾਰਹਹੇ ਬਣਿਆਆਦਮੀਦਾਬੁਤਹੋਰਨਾਹੀਂ
ਕਰੇ ਰੱਖਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰਸਲ ਲਗੇਨਾ ਤੂੰ ਰੋਇਮਾਤਾ ਦਰਦ ਫੋਲ ਨਾਹੀਂ
ਕਾਦੂਯਾਰ ਤਸਲੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪੂਰਨ ਗਮਖਾਹ ਮਾਤਾ ਦਰਦ ਫੋਲ ਨਾਹੀਂ
ਲਾਮ-ਲਈ ਅਵਾਜ਼ਪਛਾਣਮਾਤਾ ਸਚਆਖ ਬੇਟਾਕਿਥੋਂ ਆਇਆ ਵੇ
ਕਿਹੜ ਮੁਲਕ ਤੇਰਾਕਿਸਦਾਪੁਤਹੈ ਕਿਸਮਾਂਕਰਮਾ ਵਾਲੀ ਜਾਇਆ ਵੇ
ਅੱਖੀਂਦਿਸੇਤਾਂਸੂਰਤੇ ਲਭਲਵਾਂ ਬੋਲੀ ਵਲੋਂ ਮੈਂ ਪੁਤ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਵੇ
ਕਾਦਰੇਯਾਰ ਆਕੇ ਦਸੀਸਾਰ ਮੈਨੂੰਇਕੋ ਭੁਲੀਕਿ ਪੁਤ ਮਿਲਾਇਆ ਵੇ
ਅਲਫ-ਆਖਦਾ ਮਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲ ਨਾਹੀਂ ਤੂੰ ਬੈਠਕੇ ਸਮਝ ਖਾਂਬਾਤ ਮੇਰੀ
ਟਿਲਾਂ ਮਲਕ ਤੇਪੁਤਮੈਂ ਨਾਥ ਦਾਹਾਂਏਹੋ ਜੋਗ ਕਮਾਉਣਾ ਕਾਰ ਮੇਰੀ
ਹਿੰਦ ਮੁਲਕ ਉਜੈਨਦਾ ਸੀ ਰਾਜਾ ਇਹੋ ਜਾਤ ਹੈਗੀ ਪੁਸ਼ਤਵਾਰ ਮੇਰੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂਪੁਤਸਲਵਾਨਦਾਹਾਂਪੂਰਨ ਨਾਮਤੇਜਾਤ ਪੁਵਾਂਰ ਮੇਰੀ
ਯੇ ਯਾਦਨਾਮਾਤਾਨੂੰ ਗਮਰਿਹਾਪਰਦੇਸੁਣਦਿਆਂ ਅੱਖੀਆਂਦੇ ਖੁਲ ਗਏ
ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਜਾਫੜਕੇ ਲਾਇਓ ਸੂਸਭ ਦੁਖਤੇ ਦਰਦ ਫਿਰ ਭੁਲ ਗਏ
ਪੂਰਨਵੇਖ ਓਵੇਂਥਣੀਂਦੁਧ ਪਿਆਧਾਰਾਂ ਵਹਿ ਪਰਨਾ ਲੜੇਲੂਲ ਗਏ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂਰਾਣੀ ਇਛਰਾਂ ਦੇਗ਼ਾਨ ਸ਼ੋਕ ਖੁਸ਼ੀ ਸਭ ਖੁਲ ਗਏ

ਪੰਜਵੀਂ ਸਿਹਰਫੀ

ਅਲਫ ਆਖਦਾਰੱਬ ਮਿਲਾਇਆਵੇਬਾਰੀਂਵਰੀਂ ਮੁੜਕੇ ਪੁਤ੍ਰਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ
ਖੁਸ਼ੀਬਹੁਤ ਹੋਈਰਾਣੀਇੱਛਰਾਂ ਨੂੰਸੀਨੇਠੰਡ ਪਈ ਜਿਗਰ ਤਾਪਿਆਂ ਨੂੰ
ਪੂਰਨ ਰੋਕੇ ਓਹਦੇ ਗਲ ਲਗਾ ਪਛੋਤਾਉਂਦਾ ਸੁਖਨ ਅਲਾਪਿਆਂ ਨੂੰ
ਕਾਦੂਯਾਰਮੀਆਂਪੂਰਨਭਗਤਉਤੇਸਾਈਂਕੂਮਕੀਤਾਮਿਲੇਯਾਮਾਪਿਆਂਨੂੰ

ਬੇ-ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਲੂਣਾਂ ਪੂਰਨ ਵੇਖਦੀ ਨੂੰ ਚੜ ਤਾਪ ਜਾਏ
ਹੋਰ ਸਭ ਸਰਰ ਦੀ ਜੋਤ ਗਈ ਜਿਮੀਂ ਵੇਹਲ ਨ ਦੇ ਜੋ ਗਰਕ ਜਾਏ
ਪੂਰਨ ਨਜਰਕੀਤੀ ਲੂਣਾਂ ਮਗਰਖੜੀਆਪ ਉਠਕ ਓਸਦੇ ਕੋਲ ਜਾਏ
ਕਾਦੂਯਾਰਨਿਉਂਕੇ ਮੱਥਾਟੇਕਦਾਏ ਲੂਣਾਂਨਾਲ ਹੈਰਾਨਹੀ ਛਾਪ ਜਾਏ
ਤੇ-ਤੂੰ ਕਿਉਂਹੋਈ ਹੈਰਾਨ ਮਾਤਾ ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਲੂਣਾਂਨੂੰ ਬਾਲ ਕੋਈ
ਤੇਰ ਢੱਸਨਾਹੀਂਸੁਣਦਾ ਕੋਲਹਾਜਾਪਿਛਲਾਰੋਣਾ ਖਾਇਖਿਆਨ ਕੋਈ
ਦਾਮਨਗੀਰ ਮੈਂਆਪਣੇ ਬਾਪਦਾਜਿਸ ਪੁਛਿਆਨਹੀਂਅਹਿਵਾਲ ਕੋਈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਹੀਮੇਰੇਬਾਪਕੀਤੀ ਐਸੀਕੋਣ ਕਰਦਾ ਪੁਤੁਰਨਾਲ ਕੋਈ
ਸੇ-ਸਾਬਤੀ ਦੇਨਾਲ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਰਾਜਾ ਝਟ ਲਥ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਤੋਂ
ਦਿਲੋਂਜਾਣਦਾ ਮੈਂਕੀਵਰਤਜਾਸੀਸਖਤਦਿਲਹੋਯਾਉਹਦੀਜਿੰਦਗੀ ਤੋਂ
ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਕੀਜਾ ਜਵਾਬ ਦੇਸਾਂਇਕ ਦਮਨਾਹੋਯਾ ਫਰਜਿੰਦਗੀ ਤੋਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਲਵਾਨਦਾ ਉਸਵੇਲੇ ਰੰਗਜ਼ਰਦ ਹੋਯਾ ਫਰਜਿੰਦਗੀ ਤੋਂ
ਜੀਮ-ਜਾਓਤੁਸੀਂਆਪਣੇਘਰੀਂਬਾਰੀਂਪੂਰਨਆਖਦਾਬਾਪਨੂੰਸੁਣੀਰਾਜ
ਨਾਲ ਲੂਣਾਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੀਅਗੇ ਸਚ ਨਤਾਰਨਾ ਪੂਰੀ ਰਾਜਾ
ਨਾਲੇ ਮਾਂਦੀ ਸੌਂਪਣਾਬਹੁਤ ਕਰਦਾ ਬਾਹੇਂ ਪਕੜਲੈਜਾ ਤੂਹੁਣੀ ਰਾਜਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਓਸਵਕਤਫਿਕਰਕਰਕੇਕਿਸਾਜੋੜਿਆ ਏਠਕੇਗੁਣੀ ਰਾਜਾ
ਹੇ-ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਰਾਜੇ ਓਸ ਵੇਲੇ ਘਰ ਚਲ ਪੂਰਨ ਆਖੇ ਲਗ ਪੂਤਾ
ਕੂੰਜੀ ਲੈ ਤੂੰ ਦਸਤ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਹੁਣ ਬੰਨਤੂ ਰਾਜ ਦੀ ਪਗ ਪੂਤਾ
ਮੈਂ ਵੀਸ਼ਾਦੀਆਂ ਮਾਨਸਾਂ ਜਗਅੰਦਰ ਮੇਰੇਸੀਨੇਦੀ ਬੁਝਸੀਅੱਗ ਪੂਤਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਜਾ ਸਲਵਾਨ ਆਖੇ ਮੈਨੂੰ ਸੌਂਤਰਾ ਸਦਸੀ ਜੱਗਪੂਤਾ
ਖੇ-ਖੁਸ਼ੀ ਜਹਾਨ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਬੰਨ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋ
ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ ਤਾਂ ਰਾਜ ਲੁਟਾ ਦਿਓ ਜੇਕਰ ਆਪ ਕਮਾ ਨਾ ਸਕਦੇ ਹੋ
ਜਿਨੂੰ ਦਰਦ ਸੀ ਮੈਂ ਸਮਝਲੀਤਾ ਤੁਸੀਂ ਤਰਲੇ ਕਰਦੇ ਮਾਹੇ ਨਕਦੇ ਹੋ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂਘਰ ਪਕਾਉਣਾਮੈਂਨਹੀਂਪਾਸ ਰਹਿਣਾਜੋੜੀਤੱਕਦੇਹੋ
ਦਾਵਦੇਇਕੇ ਨਾਬਦੂਆ ਪੂਰਨ ਫੇਰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰਇਕ ਬਚਨ ਕਹਿਸੀ
ਤਖਤ ਬਹਿਗਾ ਫੇਰਭਰਾਮੇਰਾ ਹੋਗਾ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੇਹੜਾ ਰਾਜ ਬਹਿਸੀ

ਉਹ ਤੇ ਹੋਗੇ ਰਾਜਾ ਬੜਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਜਿਤੇ ਪੈਣ ਮੁਕਦਮੇ ਫਤਹਿ ਲੈਸੀ
ਕਾਦਰਯਰ ਦੇਸੀ ਰਬ ਲਾਲ ਅਗੇ ਫੇਰ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਤੇਰੇ ਮਕ ਵਹਿਸੀ
ਰੋ ਰੋਇਕੇ ਆਖਦਾ ਮਾਂ ਤਾਈਂ ਜਿਹੜਾ ਕਰਮ ਲਿਖਿਆ ਸੋਈ ਪਾਇਆ ਮੈਂ
ਇਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਥੀਂ ਬਾਪ ਤਗਯਰ ਕੀਤਾ ਕੇਹੜਾ ਤੱਤ ਨਾਲ਼ ਕਢਾਇਆ ਮੈਂ
ਕਿਸਨੂੰ ਖੋਲਕੇ ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਦਸਾਂ, ਜੇਹੜਾ ਭਾਰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਚਾਇਆ ਮੈਂ
ਜੇ— ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਪਵੇ ਖਿਆਲ ਮੇਰੇ ਫੇਰ ਮਾਈ ਹਥ ਬਧਿਓ ਸੂ
ਕਹਿੰਦਾ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਿਉ ਨਾ ਮਾਰ ਮੇਰੇ, ਕੀਤਾ ਬਾਪ ਦਾ ਸਭ ਚਾ ਦਸਿਓ ਸੂ
ਇਹਨਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਕਰ ਕੂਚ ਡੇਰਾ, ਪਲਾ ਹਿਰਸ ਹਵਾ ਦਾ ਲਦਿਓ ਸੂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੂਰਨ ਜਦੋਂ ਟੁਰਨ ਲਗਾ, ਮਾਂਈ ਇਛਰਾਂ ਨੂੰ ਤਦੋਂ ਸਦਿਓ ਸੂ
ਸੀਨ--ਸਮਝ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਤਾਂ ਭਲੀਏ, ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਖਲੋਇਕੇ ਕੇ ਮੱਤੀਂ
ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਦੀ ਮਾਂ ਸਲਾਹੀਏ ਜੀ, ਜਿਨ ਤਰਿਆ ਪੁੱਤਰ ਫਕੀਰ ਹਥੀਂ
ਤੂੰ ਵੀ ਤੋਰ ਮਾਤਾ ਰਾਜੀ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਮੂਲ ਨਾ ਦੇਰ ਘੱਤੀਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਭਗਤ ਪੂਰਨ ਆਖੇ ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਮਰੋ ਨਾ ਮਗਰ ਵਤੀਂ
ਸੀਨ—ਸੀ ਖੋਰਾ ਮੈਥੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋਇਓ ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ਮੈਂ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਮੁਖ ਤੇਰਾ
ਚਵੀਂ ਬਰਸ ਗੁਜਰੇ ਨਾਅਰੇ ਮਾਰਦੀ ਨੂੰ, ਅਜੇ ਰਜ ਨਾ ਡਿਠੜਾ ਮੁਖ ਤੇਰਾ
ਦਸੀਂ ਪੂਰਨਾ ਵੇ ਹੋਈ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ, ਉਮਰ ਹਯਾਤੀ ਦਾ ਦੁਖ ਤੇਰਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਰੋਜ ਚਿਤਾਰਦੀ ਸਾਂ, ਲਗਾ ਉਮਰ ਹਯਾਤੀ ਦਾ ਦੁਖ ਤੇਰਾ
ਸੁਆਦ—ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਜਿੰਦਗਾਨੀ, ਤੂੰ ਕੀ ਲਗੀ ਸਚ ਪਛਾਣ ਮਾਏਂ
ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਕਢਿਆ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ, ਦਿਤੇ ਨੈਣ ਪ੍ਰਾਣ ਰਬ ਆਣ ਮਾਏਂ
ਚਿੰਤਾ ਖਫਾ ਹੋ ਕੇ ਮੇਰਾ ਕਾਲ ਕਚੇ ਭਾਵੇਂ ਗੈਰ ਤੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰ ਮਾਏਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਇਹ ਕੌਲ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ, ਫੇਰ ਮਿਲਾਂਗਾ ਤੈਨੂੰ ਆਣ ਮਾਏਂ
ਜੁਆਬ-ਜਾਮਨੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ, ਮਾਤਾ ਤੋਰਿਆ ਵਿਚ ਇਕਰਾਰ ਲੋਕੋ
ਦਿਲੋਂ ਆਖਦੀ ਰਬ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋਏ ਸਾਂਝ ਰਖੀਂ ਸੂ ਜਹਾਨ ਲੋਕੋ
ਡਿਗੇ ਲਾਲ ਹਥਾਂ ਵਿਚ ਲੱਭਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਲੋਕੋ
ਪੂਰਨ ਹੋ ਤੁਰਿਆ ਵਿਦਾ ਇਛਰਾ ਤੋਂ ਕਿੱਸਾ ਜੜਿਆ ਸੀ ਕਾਦਰਯਾਰ ਲੋਕੋ
ਤੋਏ—ਤੁਰਤ ਤੁਰਿਆ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦੇ ਜਾਏ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਏ
ਹਥ ਜੋੜ ਪਰਦਖਣਾ ਤਿੰਨ ਕਰਦਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਬਲਕੇ ਅਲਖ ਜਗਾਉਂਦਾ ਏ
ਸਾਰ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਫਿਰ ਉਹ ਢੂੰਡ ਕਰਕੇ ਹਥੀਂ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਲਾਉਂਦਾ ਏ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਫਿਰ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰਾਂ ਤੇਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਏ
ਜਏ ਐਨ ਤੇ ਗੈਨ ਫਿਕਰ ਕਰਕੇ, ਹਰਫ ਵਾ ਦਾ ਜੋੜਿਆ ਕਾਫ ਤਾਈਂ
ਕਾਫ ਗਾਫ ਤੇ ਲਾਮ ਯਕ ਮੁਸਤ ਕਰਕੇ ਮੀਮ ਨੂੰ ਨੂੰਨ ਆਦਾ ਹੈ ਵਾ ਤਾਈਂ
ਲਾਮ ਅਲਫ ਕੋਲੋਂ ਬੈਂਤ ਮੁਕ ਗਏ, ਕਿੱਸਾ ਜੋੜਨਾ ਸੀ ਤੋੜ ਯੇ ਤਾਈਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਸ਼ ਨਾ ਦੇਣਾ ਮੈਂ
ਮੱਜਿਆਂ ਮਾਛੀ ਕੇ ਪਿੰਡ ਹੈ ਗਲਾ ਮੇਰੀ ਸੰਧੂ ਜਾਤ ਦਾ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ ਮੈਂ
ਇਕੀ ਸੌ ਚਾਲੀ ਜਾਂ ਬੈਂਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸਭਨਾਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਚਾ ਸੁਣਾਇਆ ਮੈਂ
ਕਿਸਾਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਦਾ ਫਿਕਰ ਕਰਕੇ ਸੋਲਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਮੁਕਾਇਆ ਮੈਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੋ ਏਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਸੀ, ਖੁਸ਼ ਰਹੇਗਾ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ ਮੈਂ

ਸੱਭਰਵਾਲ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪਰੇਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਗਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ   ਛਾਪਕ—ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੋਹਲੀ

